De nieuwe Amsteldamsche schouwburg

bron
De nieuwe Amsteldamsche schouwburg. Johannes Ruys, Rotterdam ca. 1775

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_nie186nieu01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

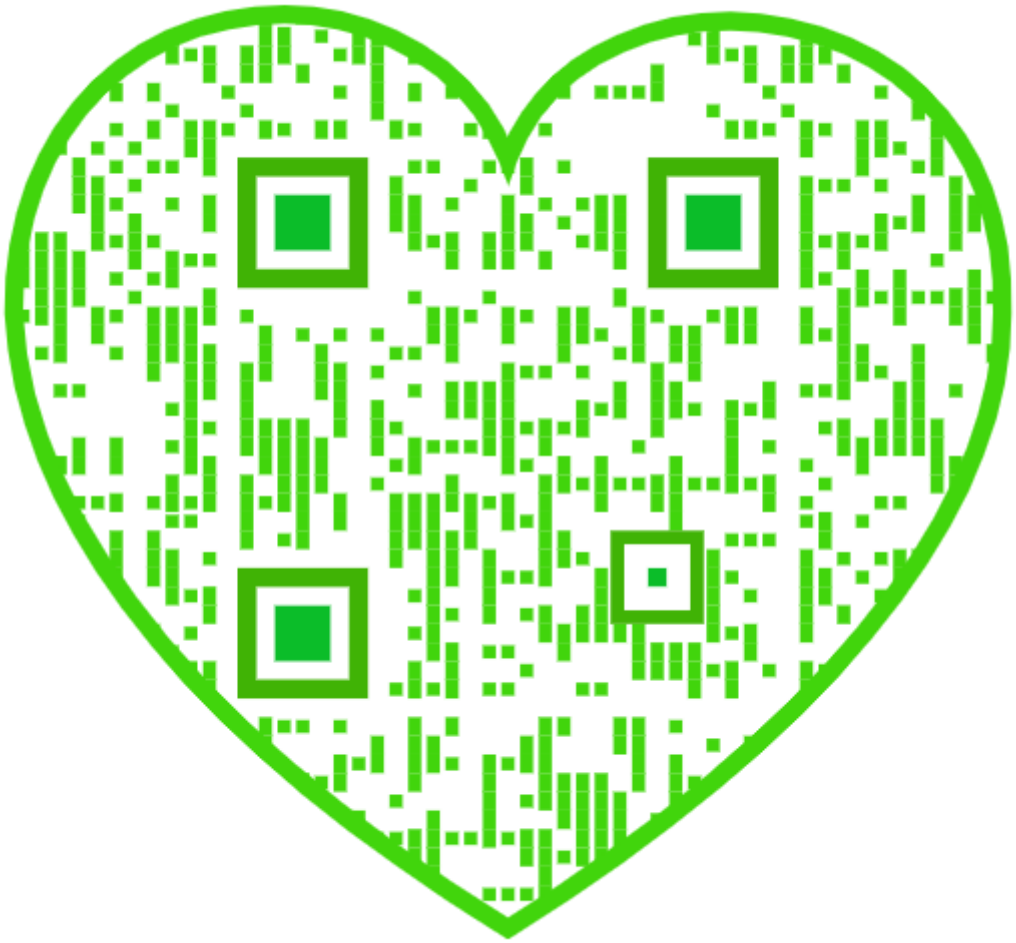

De drukker aan de zangers.

Komt zangers die uw wil vermaaken:
Neemt deze schouwburg terstond,
Hier in is stof voor raare snaaken,
Hier vind gy honing voor uw mond;
Om ’t zoetste zoet daar uit te zuygen
Of liederen die uw best behaagt.
‘k Verzeeker uw, gy zult betuygen,
Dat het met roem de Lof weg draagt;
Van een der fraayste liedeboeken
Die men ooyt hier of elders vond.
Komt dan liefhebbers uit de hoeken;
En koopt dit liedeboek terstond;
Kan u dit boekje wel behagen,
Met amstels wapen opgesierd
Zult gy ook na andere vragen,
Watje zoekt dat vind gy hier.
Van het nieuws dat heden word gezongen,
Koopt dan dit boekje wie gy zyt,
’t Is goed voor ouwe en voor jongen:
Voorts ben ik tot uw dienst bereid.

J. Ruys.

De nieuwe Amsteldamsche schouwburg,

Lof des Amsterdamsche schouwburg.

Op de wys ’t feest van Flora.

Men hoort den Amstel-Schouwburg pryzen,
En menigmaalen hulde bien,
Zo wel van gekken als van wyzen;
Ook zijn ’er van dat soort van lien,
Die steeds zyn tydverdryf berispen;
’t Zy door onkunde, schijndeugd, of
Dat hunne neiging strekt tot gispen;
Voor mij, ’k verheerlyk zynen lof.
Hy kan my stigten en vermaaken;
Ja ’t Treurtooneel, vol leerzaamheid,
Doet somtyds my in digtlust blaaken,
Terwyl’t den roem der deugd verbreid
In gadelooze Heldendigten,
Van hoofdpoeeten aan het Y,

Voor wien ik wil eene Eerzuil stigten,
Waar op hun naam vereeuwigd zy.
    ’k Voel my door ’t geestig Blyspel streelen,
En leer hoe ’t ondermaansch gewest
Is wankelende in alle zyn deelen,
Wyl de ondeugd daar haare zetel vest;
Ja, ’t leert ons haare magt te fnuiken,
Nadien ’t Toneel die altoos weert
En doet in d’afgrond nederduiken,
Door deugd, die eindloos triomfeert.
    O Schouwburg! uwe lof zal bloeijen,
In Gysbregts hoogbemuurden wal,
Zo lang ’er Lauwren zullen groeyen
In Phocis zinverrukkend dal:
Zo lang de By zal yvrig wezen,
En ze ons met Wasch en Honig streelen,
Zal Amstels Byzwerm ’t eelste leezen,
En ’t storten op zyn grootsch Toneel.

Meizang

Op de wys daar de zilvere Waterstroom,

’k Wierd in een’ frisschen morgenstond ,
Op ’t jeugdig bloemtapyt,
Verzeld van schoone Rozenmond,
Mild door Natuur verblyd.
    ’t Was in de Kenmerlandsche streek,

Niet verre van Haarlems Hout,
Alwaar haar kristalyne Beek
Wierd van ons oog beschouwt.
  Een plaats die Flora zelf verkoos,
En daar zy, opgetooid,
Met siersels uit haar marmer doos,
Had de aarde mild bestrooid.
  Een hartverkwikkelyke geur
Vervulde ’t Lustprieel,
Wijl de oogverlokkenste kouleur
Trotseerde’t kunstpenceel.
  ‘’t Sneeuwwitte Zwaantje zwom verheugd,
in Sparens zilver nat,
Wijl ’t spartlend Visje, vol van vreugd,
Den klaverzoom bespatt’.
  Wy zagen Melkert by zyn Vee,
En landaart by den ploeg,
Daar elk van hun in rust en vree,
Zijn’ doel naar wensch bejoeg.
  ’t Gespanne Zeiltje in top gehaald,
Wijl ’t Lentewindje blaast,
Zag Schippermaat zijn vlijt betaald,
Mits ’t Kieltje wierd verhaast.
  Het zinverrukkend Pluimgediert,
Dat in de dunne lugt
Op fraai gekleurde wiekjes zwiert,
Was ’t Boomryk Bos ontvlugt,
  En ’t plaatste zig rondom ons heen,
Wijl ’t zong zyn Hemelwijs;
Zo dat toen onze Lusthof scheen
Een Goden Paradijs.
  In ’t kort, ’t streelde alles onzen zin,

En ’t geen volmaaktheid eysch,
Wat dat me elkaer , verrukt door min,
Toen gunst op gunst bewees
  Wy kusten streelende malkaer;
Ja ik wierd een Nektarsmaak
Van vollen Honigraad gewaar,
Waar naar ik eindloos haak.
  Geen Bed van dons // maar van Kamil,
Verkozen wy tot rust?
Waarop we ons vlyden zagt en stil,
En smaakten lust op lust.

Een nieuwe vermakelyke Samenspraak tusschen een jongman en een jonge Dogter.

Stem; van Capotje.

MEijsje wilt gij met mijn trouwe,
Gy zult in mijn gratie staan.
Meen het mogt mijn zomteyds rouwe,
Ik en durf het niet bestaan.
Geeft my maar uw hand op trouw.
Meen ik hou mijn Hoofd nog boven,
Want gy zijt mijn reeds te schouw,
  Ik zal u zoo zeer beminnen,
Als een Moeder mint haar Kind
Ja maar al die ligte zinnen,

Die vervliegen met de wind.
Ik en zal u nooit verlaaten,
Want ik heb u leeven lief.
Ag wat kan my dat tog baaten,
Als gy blijft zoon viesen dief.
Ik zal my in alles voegen,
Als gy maar een woordjen spreekt,
Maar daar na mij geheel misnoegen
Saagen dat der Rotring breekt.
Hoe zou ik u kunnen aanraaken,
Ik beet liever myn handen af.
Ja maar al u knorren en braaken,
Brengen mij in 't duyster graf.
Ik soek maar in vreede te leeven,
Ik en hou van geen gekijf.
Ja den bras van t'huys te blyven,
Laaten al de zorg aan 't Wijf.
Ik zal naarstig voor u werken,
En oppassen als een Held,
Ja ook suypen als een Verken,
Zoo dra als gij heb maar geld.
Ik en zal myn nooit vergeeten,
In den drank van bier of Wijn,
Ja maar als gij zijt gezeeten,
Daar veel ligte Quantjes zyn.
Ik zal doen gelijk als vooren,
Kruypen na mijn Bed het eerst .
Ja maar door 't geduurig rooke,
Stinken als een Toebaks Beest.
'k Heb liever wat zoets te smaaken,
Als een Toebakspyp in de hand.
Nooit en zal ik kunnen kooken,

Dat zal zyn na uwen trant
Al wat gy kookt dat zal my smaken,
Ik ben met een kleijn content.
Als de Vrouw wat nieuws zal make
Zult gy zyn den boozen Vend.
Maakt gy alle zoort van Kleeren,
Naar de moode van de Stee.
‘k Wil u nu mijn trouw vereeren
Daar ’s mijn hand ik ben te vree.
Sa laat ons dan lustig drinken,
Op succes van ons accoort.
En laat nu de Glaase klinken,
Nooit en ga ik van mijn woord.

Een Nieuw Herders Gesang

Op een aangenamen Voys.

Onder het groen Geboomt
Daar het water stroomt
Daar het pluym gediert zingt in ’t geboomt,
In ’t Groene dal,
Hoort men de Nagtegaal,
Het moet wijke voor hem altemaal.
Hy zingt zo zoet, zo zoet, zoet,
Hij zingt zoo zoet, zoet zoet,
So zingt de Nagtegaal,
Met zijn minnelyke Taal,
Het moet weijke voor hem altemaal.
Al de Muize te zaam,
Die zyn niet bekwaam,

Om te zingen zoet, zo zagt en aangenaam
Want wat is in haar klank,
Sonder Bachus Drank,
Het is welstand al voor ons Land.
Hij zingt zo zoet, zoet, zoet bis.
Al komt de Lyster uyt.
In zijn vol gefluyt,
Hy moet wijken voor het zoet geluyt.
‘Smorgens vroeg met den dag,
Als de Son zijn kragt,
Dan zo dryf ik mijn Scaapjes op de jagt
Over Berge en Daal,
Hoort men de Nagtegaal,
Het moet wijke voor hem altemaal,
Hy zingt zo zoet, zoet, zoet, bis.
Onder het groene kruyt,
Daar hij ook al fluyt,
Het moet wijke voor zijn zoet geluyt.
Dan zo gaan ik vol Min,
Nam zijn herderin,
Daar wy zame gaan zitte na onze zin.
Daar wy onbemint,
Zitten in ’t Groene Wout.
Daar de Nagtegaal ons onderhout,
Hij zingt zo zoet zoet zoet, bis.
Dat aangename dier,
Voelt ook het Minnevier.
Want hij zingt zeer netjes na de zwier.
De Herders allegaar,
Die komen by malkaar,
Met haar Herderinnen daar zy hooren naar
Den Nagtegaal zeer schoon,

Heeft zoo een zoeten toon,
De Herders krijgen ook tot loon,
Veel kusjes zoet zoet zoet, bis.
Elk van zijn Herderin,
Krygen in ’t begin.
Maar daar na speelen het spel der min,
Dan nog eens voor het lest,
Ider doet zyn best,
Maar het Nagtegaaltje boven al de rest.
Hij zingt keurlyk en net,
Indien gij ‘er wel op let.
Want hy hout geduurig eene tret,
Van zingen zoet zoet zoet, bis.
Hij zingt moedig en blij,
In de Boomen vry,
Voor al in de zoete maand van My.

Een nieuw Liet, van een Klagende Maagt, over haar Minnaar

op de Wys: og wat is myn overgekomen:

Ik heb wel reden om te klagen,
Over myn bedroefde staat,
Want ik kan het, niet langer verdrage
De Smart die mijn ter herten gaat
Koridon wilt mijn beminnen,

Ik moet zeggen voor gewis,
Dat den eersten dag van paren,
Oorzaak van de Liefde is.
Toen hy het eerst na mijs kwam vryen
Ik kreeg meest altyd een present,
Maar nu gaat hy myn vermyen,
Doet of hij my niet en kent,
Ik moet zeggen &c.
Het Huwelyk is waert hoog te schatte
En het Egte Trouw Verbond,
Ag mogt ik Filis omvatte,
Met een Kussje voor zyn mont,
Ik moet zeggen &c.
Mijn alderliefste Cupidootje,
'K bid u heb dog Medely.
Gy hebt reets gewond myn schootje
'K bid u houd een oog in 't Seyl.
Ik moet zeggen &c.
Maar nu zie ik myn verlaten,
En gekweld met minnepyn,
Maar wat kan myn klagen baten,
Ik kan dog niet geholpen zijn.
Ik moet zeggen &c.
Een Ider die gaat mijn vermeyden,
Dat is myn te zware smart,
Eene die myn staag doet lyden,
En die heeft doorboort myn hart.
Ik moet zeggen &c.
Ik wil in Eensaamheid gaan leven,
Daar myn niemant hinderen kan,
Want myn niemant troost kan geven,
Waar toe dient het leven dan,

Ik moet zeggen &c.
Ik raad u Meysjes wilt gy vrijen,
Stelt u zin dan niet op een,
Dan zo raakt gy in geen lyen,
Gelyk ik zit in 't geween,
Ik moet zeggen &c.

Een Vermakelyk Liet, van een versopen man en het schelden van zyn Vrouw.

Voys: Kloris lief uw schoone oogen.

WYfje, ik wouwje wel reis zoenen;
Maar je ziet me nog zoo kwaad,
Of je my de huid wouwd boenen,
Met de beezem die daar staat;
Ik weet wel ik heb het wat verbrust,
Maar myn Engel weest gerust
Ik zal nooit weer tot 'smorgens vroeg
Blyven zuipen in de kroeg.
Geldverkwister, hoerenjager,
Nagttrinkinker, dronke beest;
Valsche speelder, wyvenplager,
Waar ben je nu weer geweest,
Ik wouw wel luizebos dat jy
Op de Buitenplaats aan 't Y
Hoog en droog te kyken zat
Op een stoeltje zonder mat.
Vrouwtje lief, gy doet my zugten,
Om dat je me nog so scheld.

Meid, wy hadden zulke klugten
Dubbelwaard te zyn verteld
Ik wenschte tienmaal in myn geest,
Dat jy by my waard geweest
Want jy had je loof ik schier,
Slap gelaggen om ’t plaizier.
Ligtmits ik vraag of jij zult zwijgen,
Ik hoor geen nagtrinkinkers praat,
Ik zal dien beezem aanstonds krygen
Zo je niet aan ’t werken gaat.
Allerliefste lieve wyf,
Ik houw zo veel nog van myn lyf,
Dat ik liever heen ga kind,
Tot je beter bent gezint.

’t Gestoorde lusje Van Broer en Zusje.

Voys: Merliton.

ZEker vyfsestiende zusye
Gaf aan een drieagtsten broer
Een regt lief nadruklyk kusye
En hij haar weer op zyn tour,
Voor de Merliton, Merliton, ton
Merlitaine, voor de Merliton, ton, ton
Zus begon ‘er van te blozen,
En het speldye aan haar hals
Raakten los, wyl Broer by pozen
Zusye streelde zagt en mals,

Op haar Merliton, &c.
Broer sprak, ziende menigmalen
Met een half begerig oog
't Borsye reizen en weer dalen,
Zuster, dat 's een zoet vertoog,
Van de Merliton, &c.
Broeder, zei zy onder 't hijgen,
'k Voel een zeker 'k weet het niet,
Van om laag naar boven steigen,
Als gij mij een kusye bied
Voor myn Merliton &c.
Zus, zei Broer, ik voel ook een neiging
Als myn vleis uw lighaam raakt
Ja ik voel ook een opwaarts steiging;
't Is Natuur die ons zo maakt
Om de Merliton &c.
Broertye ging met Zusye zam;
want hun handel wierd bespied,
Ik laat de broers en Zusyes ramen,
Wat 'er verder is geschied
Met de Merliton &c.

Den Lof der Bloeymaand

Vois: van de swermer Mars

WAt vreugd, wat geur, wat aengenaemzaemheid,
Geeft de mey ons met haer Lentetyd;
Wyl de Nagtegael, met zijn held're tael,

Verquikt de Diertyes altemael
Hy zingt lustig en reael,
Grof en fyn en musikael
Waer door het Vee van vreugd opspringt,
Het Pluymgediert by dage zingt
Altemael, zoet ter tael
Vroeg en laet, Inderdaet
Van 's morgens dat den dag opgaet,
Ieder Vogel op zyn maet,
En den Uyl by avond laet.
Alle Vrugten en Boomen staen in haer fleur,
En de Bloempyes die geeven een zoete geur,
Al het groen gewas, aen de Waterplas
Springt het Fonteintye als een glas:
Hoe schoon staet het Groengewas
Ook de klavers in het Vlas;
Door den dauw bepaereld heel charmant,
Elk druppel blinkt als een diamant,
Ziet elk paer, treed te gaer
In de mey, even bly
Al met een Liefye aan zijn zy;
Philis speelt een melody
Op zijn Hobo en Schalmy.
Diana trekt gestadig op de Jagt,
Om het Wild te schieten dat haer 't beste dagt,
Bacchus schenkt het nat; Uit een zuiver vat,
Waer van dat haer veel drinken zat
Die dan vallen op hun gat,
En de Bloem-hof dus beklat
Catryn die wyt het op Adriaen,
Maer die Schoone heeft 't haer zelfs gedaen
Ag wat raed, 't Is te laet,

Dries en Griet, kyven niet
Sy zeggen ’t is met vreugde geschied
Dat wy vielen in het Ried,
Maer na laggen komt verdriet.
So haest als doorbreekt de gulde Son,
Zag men Philis, Leander, en Coridon
Met haer liefyes plaisant, t’zamen hand aen hand
Wandelen langs een waterkant,
Daer zy spreken met verstand
Van den Huwelijken band,
Sij zetten haer zomtijds in het groen,
’t Is om haer zoete Liefyes te voldoen
Venus wigt, met zijn schigt,
Komt gezwind, als een wind
Hy zoekt tot hij zijn liefye vind,
En geeft aen dat zoete Kind
Dan de Bloem die zy bemind.
Men ziet den boer nu werken op ’t Land
Die met vreugd geduurig zaeid en plant:
En den Hovenier ziet men met plaisier:
De bloempyes plukken na de zwier,
Venus blaekt door ’t minnevier
wyl baghus ons geeft lekker bier
De Scheepyes laveeren wel door de See,
En de Visyes die zwemmen tot aen de Rhee
Siet elk Paer, by elkaer
zijn verblijd in deez’ tyd,
Door d’aengename Groenigheid
Jonkmans toond ook wie gy zijt
Doorbrengt de Meij met lustigheid.

Een Nieuw Oorlogs Vaarder Lied.

DIe te luy is om te werken,
Die gaat te bier als in de Kerken.
Alle dagen in de wijn,
Die alle dagen gaat Laveren
In ieder huys te kaarte speelen,
Die mag niet meer in Hollant zyn.
Dat is genoeg aan ons gebleeken,
Dat heeft geduurt ia vyf ses weeken,
Dat ik by een mooy meysie kwam.
In de mooye meysies kreeg ik behagen,
Dat heeft geduurt heele nagte en dagen
Dat myn gelletie ten eynde was.
Myn goed was op ten lange lesten,
Daar was in huys niet meer ten besten,
't Was alles verteert in Bier en Wijn,
Dan is 't og Lacy en og Ermen.
Hier baat geen klagen of geen kermen.
Oost Indien zal myn voorlant zyn
Doe bennen wy zoo heen gaan trede,
Om te ontfangen mijn schulden reken,
Met eden als soon edelman,
Geweer dat blonk hier op ons,
Die niet en luystert na zijn ouders,
Die luystert na de trommelslag,
De trommel sloeg mars wy moesten,
Met reden als de Offecieren marchere,
De hoogstraat heen het gemeen lantshuis,

Al na het styger.
Wij treden als de schaapies wijder,
De ligter leijt klaar wij moesten aan boort,
  En doen wij in de Ligter zaten,
Doe hoorden wy wel anders praten
De Stuurman die riep ons terstond
De Brandewijn wierd ons geschonken,
Doe wierd zy lustig uit gedronken,
’s Morgens een soopie dat is gezont.
  Wat baat nu dat weeldrig leven,
Nu zullen wy ons tot stilstand begeven.
Liever nou als voor altijd
Adie dan vrinden en welbekende,
De negen maandies zijn ten eynden,
Soo maggen wij weer in Holland zyn.

Een Lied van de Agtkante Boer.

Op een aangename Voys.

EYlaes ik mag met regt wel zeggen,
Wanneer myn Kruikie te water gaet,
En al myn stukies die blyven daer leggen
Zoo gaet het met mijn Levensdraet,
En dat al door myn weeld’rig leven,
Om myne Dieverye te plegen:
Hoe meenigmael heb ik het ontsnapt,
Al evenwel hebbenze my gevat.
  Ik leefden als de grootste Heeren,

Ik had alles wat ik bedenken kost,
Zoo wel van Mondkost als van Kleeren,
Daer by hiel ik myn leven trots,
Wat had ik verscheyde malen,
Drie vier Knegts agter mijn dwalen,
En daer toe had ik tot mijn min
Verscheyde Juffertjes na mijn zin.
Nu heb ik van al myn weelderig leven,
Nog nooit meer vermaek gehad,
Als by myn laetste Liefje verheven
Die nu tot Rotterdam zit in 't gat,
Al in 't Spinhuys is zyder gestreken,
Alwaar myn hart schynt van te breken,
Als ik maer denk zy is in ly,
En dat ik 'er niet mag komen by.
Zy was dien nagt zoo ongerustig
Als wy quamen tot Rotterdam,
Zy zei mijn alderliefste lam,
Wie weet wat ons nog zal genaken
Laet ons te zame wat voortgang maken
Vertrekken alleine op staende voet.
Eer dat het ons beyde nog treuren doet.
Ik zey myn Liefje van dezen avont,
Zoo zullen wy slapen in deze Stad,
En morgen vroeg als 't word schoon dagen
Zoo zullen wy trekken op een pad,
doe liet zy haer van myn gezeggen
Wij gingen te zamen wat vroegjes leggen,
Wij waren pas na bed gegaen
Of Schout en dienders quamen aen.
Ik hoorde sulk een gestommel beneden
En dat quam soo na boven toe,

de schrik ontsetten mij door mijn leden
Ik sprong ten bedde uyt met ’er spoet,
Al evenwel moest ik myn Liefje verlaten
Ik sprong de venster uyt op de straten,
In mijn Onderkleeren en barrevoet,
Een muts op mijn hoofd in plaats van een hoed.
Toen ben ik nog wel een paer uuren,
Barvoets over de straten gegaen,
Alwaer ik mijn Liefie met droevig treuren,
Treurig zag naer het Spinhuys gaen,
Alwaer ik mijn Liefje sag sonder verblyden,
Treurig al na ’t Gevangenhuys lyden,
Het waer voor mijn soo groote smert,
Het ging in ’t binnenste van mijn hert.
Toen stond ik daer als heel verlegen,
Ik wist niet waer ik gaen souw,
Had ik mijn Liefie maer mee gekregen,
dan soo was het voor mijn geen rouw:
Al evenwel moest ik het Hasepad soeken,
Ik kreeg hier een wammes en daer een broeke,
Van de eene een paar koussen,
Van de and’re een paer schoen,
Zoo ging ik my over de Heyde spoen.
Ik heb zoo Rotterdam verlaten,
En quam tot Utrecht in de stad,
Hier en daer op andere straten,
Al evenwel hebben sij mij gevat;
Zoo dat ik nu sal moeten sterven,
Ach mogt mijn Liefie mijn goed maer erven,
Zij heeft mijn geraden met goet fatsoen,
Gelijk een Vrouw haer Man kan doen.
Ach was mijn Liefie maer hier ter steden,

Van alles wat ik bedenken kan,
En ook mijn Knegts en dienaers mede,
die voort gaen haren ouden gang,
Indien sy haer niet willen bekeeren,
Een brave galg met stroppen en leeren
En alles wat daer nog bij past
't Is alles vrij en onbelast.
Eer ik mijn Testament wou buigen,
En dat tot mijne Ov'erigheijd
Soo roep ik duysend tot getuygen
Eer dat ik van de Weereld scheijd
En dat ik u verklaren,
Hoe 't in 't eind met mij is vervaren
Het Testament leijt aen mijn Broer
Onderteekent van de Agtkanten Boer.

Een vermakelyk Matrooze-Lied.

Stem: De Liefde met een zoet genugt.

DE blaeuwe vlag die waeyd,
En ons Schip dat leijd en swaeijd,
de wind waeyd in ons blinde,
En ons Anker voor de boeg,
Is het niet een vreugd voor ons.
Luystert toe Matroosies al,
Wat ik u verhalen sal,
Hoe dat ik laetst ben gevaren,
Op een Iantje excellent,
Door de wilde woeste baren,
Na Bengalen wel bekent.
En wie zouder niet sijn belust,
Om te zien den

Bengaelse Kust,
de Hoeren schoone Vrouwen
Altijd in de Spaense wijn,
't Is een lust om aen te schouwen,
Als wij bij de Hoertjes sijn.
de edele Prince vlag,
Van het Land men waeyen sag,
En wij gaven vier vijf schoten,
De Loots quamen ons aen boord,
En wy zeijlde onverdroten,
De Rivier op soo 't behoort.
Toen wy aen het Landje quam',
Hoord eens wat wij daer vernam;
de Hoeren quamen ons tegen,
En maekte zoo groot remoer,
Ik zal u Dienaresse wezen,
want ik ben zoo fraje Hoer
Op het midden van de Ree,
Smeten wy ons Anker neer,
Als ons Anker was gevallen
Riep de Schipper overluyt,
Sa Matroosjes altemalen,
Stiegt nu eens na opwaerts uit.
Toen zijn wij na boven gegaen,
Om het zeyltje te beslaen,
En terstond zullen wy quartieren,
En varen met de Boot aan Land,
Om ons zelver wat te plazieren,
Met de Hoertjes abondant.

Een Avontuurlyk Lied van een Oost-Injesvaar die 't Fortuyn met de voet stiet.

Stem: Ik drink de Nieuwe Most.

WAer is 't Fortuyn nu ras,
dat mijn laest gunstig was,
En voor mijn zelfs geluk in overvloed,
maer ik als blind,
Ik schopten met de voet,
Ik was wijs sonder verstant,
en

eerst gekomen uit Oostinjes Land,
Al mijn vermaek was dronkedrinke,
Ik had nooit geen rou,
Als ’t geld maer duren wou.
Ik was nauw in de Stad,
Of ziet een Maegd die had,
Haer oog geslagen straks op mijn Persoon,
mijn zyde Kleeren blonken wonder schoon
En mijn goud geel krul haer,
Lag op mijn schouders,
Of een Wijngaert waer,
ik danste pasjes op vier winden,
Ik zong een deuntje toe,
Dat schoon kind wierd niet moe.
Terwijl ik zong en sprong,
Een zugjen haer ontgong,
doe dogt ik mede op die selfde stont,
dat zugje komt al uit een diepe grond,
maer die Oostinje kend,
die zyn zulke zugjes wel gewent
Ik sprak haer aen met zoete reden,
dogter ik wou gij,
Ook dansten eens met my.
Toe schoot zij mij een lonk
maer ik rook dadelyk vonk,
dat was gezeit,
Kom gaen wy hier van daen,
Ik heb dat lonkje met ’er haest verstaen,
Ik heb adieu gezeyt,
dat schoon Kind heb ik met my mee geleyd,
Iongman zey zy in Oostinje heb gy lang verkeerd,
maer wat word daer geleerd.
Toen ik in Inje waer,
leefden ik als een baer
maer metter tyd wierd ik een brakje stout,
En ik ging werke in zwart Ebbenhout,
Baert je Propewang,
daer maekte voor mijn Boutkets en Pinang,
myn Mackau en mijn Campot Cydore,
was gecallefaert,
maer hy kreeg nooit geen baerd.
Ik heb na mijn begeert,
dat Ambagt wel geleert,
Ik heb een Korfje basen wel behaegt,
zy

hebben van mijn werk nooit geklaegt,
mijn goude Poery kleur,
dat gaf mijn bij de Nontjes groot faveur
Al moet ik drie vier schoft snagts werken,
Ik was altyds bereyd
´K verzuimde nooit geen tyd.
Gij spreekt een tael Iongman,
die ik niet verstaen en kan,
maer Prompewang is dat geen Vogel struis!
Neen ’t is te zeggen Hospes van het huys,
Ik dagt gy vraegt myn veel,
Verstond gy ’t regt gy maekte wis krakeel,
ik bragt se by de musicanten,
Iongman zey zy fijn,
Komt danst een reys met mijn.
Daer op was ik niet luy:
Ik dogt dats niet een bruy;
za Speelman strykt eens op de Laviloon;
En schroom geen snaren:
maer denkt op u loon.
Terwijl de snaren gaen;
mijn radde leden hier niet stil en staen,
Ik scheen als van de wind gedreven;
Kamperjolen ras,
Sny ik hier op zijn pas.
Toen zei zy laet ons gaen;
Gy heb mijn wil voldaen,
maer van uw Ambagt daer gij zoo van spreekt;
Word dansen op een winkel niet geleert
Bent gy nog ongetrouwt,
misschien word ons bier hier te zaem gebrouwt:
Mijn Ouders ryk zijn hier woonagtig,
Binne deze Stad
Vorsten van Geld en Schad.
Toen dagt ik in mijn zin,
dat maekt een goed begin,
Wel dogter hoe zou ik zijn gepaert,
daer ik mijn Maegdom zoo lang heb bewaert,
Wel Ionkman zei zy weer,
Blyft myn getrouw ik maek u tot een Heer,
Laet voortaen al u zorge varen,
Geld en Goed genoeg,
Heb ik tot ons

behoef.
Zy bragt mijn in een Zael,
Het scheen een plaets Royael,
de koele Wijn heeft daer zoo zoete smaek,
Waer door haer hooft wat ligter is geraekt,
het raekte haer in 't hooft,
zy schonk myn 't plekje daer zy was geklooft,
het Bosje digt met jonge boomen,
daer nooit Iager door,
En had gejaegt te voor.
Uyt min greep ikze ras,
daer zy het smalste was,
wy vielen t'zamen op het Swane-dons,
de pot aen twee,
het was een vreugt voor ons,
Ik heb 'er op gelet,
Een dronke Griet,
Een Engelin in het Bed,
maer eer ik 't wist begont te dagen,
zulken vroegen dag,
Ik nooit in Indien zag.
Toen was zy nog niet te vreen,
zy ging haer naekt ontkleen,
Silver, Gout en al haer Kostelykheid,
dat heeftse op malkaer neergeleyd,
En zei kiest na gewoon,
wat heb gy liever voor u arbeids loon,
dit lyf in t'hembd,
Of de Iuweelen,
maer de kostelykheid,
heeft myn eylaes verleid.
Toen zei zij weg booswigt,
Gaet straks uit mijn gezigt,
versmaed gy my om dat ik hier in naekt,
zoo zijt gij uit mijn gracij heel geraekt,
Strijkt weg u laeste gaef,
die gy zelfs kiest,
En blijft een anders slaef,
Ik berst van spijt,
En ga vertrekken,
Wat gij zult gewis
Niet ruiken daer ik pis.
Terstond zoo ging zij heen,
En liet mijn in 't geween,
In myn gemoet vervloekte ik zeer boos
Dat ik het gout voor 't schoone Lichaem koos,

Dus Iongmans leert hier door,
wilt beter kiese als ’t u zoo komt voor,
dan zult gy prys en eer behale,
Ik was ziende blind,
En vong een hand vol wind.
Oorlof tot een besluit,
’t Fortuin is met mijn uyt,
wat baet nu al dat overschoon pleizier,
dat ik gehad heb met dat Venus dier:
Hoort dit gy Vryers aen,
Wilt beter doen als ik nu heb gedaen,
Ik was gewent in de Hel te leven,
want meenden gewis,
dat daer geen Hemel is.

Dosia Droom-Lied en Molderent Nagtstuk.

Stem: Leertze van den Zanger.

IK droomden laestmael op een nagt,
Dat ik in der mijn zoete liefs arme lag,

Maer ag het zyn maer Droomen,
Mog ik op dat zoet gezigt,
Eens zagjes by haar koomen, bis.
maer ag dat zoettertje drukten bond,
Een rooije bloem al op een witte grond
Ik zag het maentje schynen,
Als hij agter de Kerk schynt,
Loopen de meisjes kwynen, bis.
Ik zag verlieft het meysye aan,
Ag mijn Godinnetie kom laet ons gaen,
Komt voegt u na der mijn zinnen:
Het meisye ley zig makkelyk neer,
Zy liet hem der zagjes binnen, bis.
myn dagt zy sey dat smaakt zoo soet,
Iou kluyfie dat is ’er voor myn zoo goed.
Kom geeft myn wat in myn schootje,
Ag dat smaakt myn suyker soet.
Het holletie van mijn poortie, bis.
Wel hoe is iou diertie zoo bly,
Laet hem nu niet springen uit der de ry,
Daer loopen de Boeren aan ’t touwtie,
Komt mijn alderliefste Lief,
Sij kluyfden aen het boutie, bis.
het spulletie dogt mijn regt op ’t lest,
En mijn knegie dat deder zijnen best.
hy Karrende met alle zinnen,
met een zoo brak de Karenton,
Zy slurpten de melk maer binnen; bis.
Ik scheyde toe van ’t Karrenen af:
Zy Wasten mijn hanties en voeties af.
Zij sij komt rust hier neder;
heb gy dat tot kerne lust;

Flusties kont gij dan weder bis.
het is een ding als een hovaal;
Root van binnen als een Koraal.
Krulleties op het ranties.
het is veel sagter als fruweel,
In een yonkmans hantie bis
De voering is van Root satijn!
De eerste maal dan lijden zij pyn;
In ’t binneste van der Poortie.
Dog sij sijn der geen driesmaal geweest;
Of zy likken graag het swoortje, bis.
Het heeft een tong maar het spreekt daar niet mee
Lippies maar het lepelt niet mee,
Daar zyn geen kies of tanden,
Anders beten zy of dat tuyg,
Van de jonkmans tot schanden, bis.
Dus is beschreven myn zoete lief,
Mijn Engelinnetje mijn suijker dief,
Van ondere na het leven,
Te kommende reijs dan sal ik iou,
Wat beter stoffen geven bis.
Maer ag de vreugd verdween zoo ras,
Toen ik ’er ontwaekten alleenig was.
Wel wat is mijn overkoomen,
Mijn hembt en bed dat was gantsch nat,
Door dat verliefde Droomen, bis.

Een Nieuw Lied, van een Herder en Herderin.

Op een Aangenaame Voys.

VRolijk uurties,
Die k' soo duurties.
U mijn engelin betaal,
Roosemondt stook aan de vuurties,
Ik bidt volvoert mijn segenpraal, bis;
Voet myn Lusies,
Doet u kusies.
Ag myn engelin hoort aan,
'K bid Ey wagt dog niet tot flusies.

‘K heys terstondt te zijn voldaan, bis.
’t Geen der boomen,
Waterstroomen.
’K sie dat niemant ons verspiet, bis.
Wilt dog haastig herwaarts komen.
’K diet weerhout mijn voetjes niet,
Laat ’k de tippies,
Van u Lippen.
Sagjes drukken dog wanneer.
Rosemondt dat syn klippies,
Daar ik Schipbreuk heb gelee.
Voet mijn Lussie,
By u ’t ruste.
Og mijn lieve Rosemond,
Om mijn minnebrand te blussen,
Gy maakt mijn jong hert gesont.
Vrolyk meyssie,
Poezel vleysie,
’K bid u hoort mijn reden aan,
Laate wy zamen voor een reysie,
Met ons tweetjes wandelen gaan.
Vroolyk meysje
Ieugdig vleysie.
Hoort myn smeeken en gebeen
Laat mijn dog maar een reysje
Ey waarom vlugt gy nu heen
Keurig roosje,
Wat een bloosje.
Daalt ’er op u aangezigt neer,
Gun myn dat ik maar een poosje,
My mag buygen voor u neer.

Een nieuw, vermakelyk en Amoureus Lied, van al hetgeen dat een Hengelaar is ontmoet, terwyl hy uyt Vissen ging

Vois: Ik voer lest om een Baarsje.

ONlangs ging ik om wat Baersjes,
By een Dorp niet ver van stee:
’k Maekte hengel Sim, en Laersjes,
Canis, Worm schootje ree,
En ik ging styfjes heenen stappen,
Met een pypje in me mond,
’k Wou een soopje laten tappen,
Maer ik niemand op en vond.
’k Huurde van een Boere-besje,
Een kleyn schuitje ’k kogt wat Bier,
Met een kooltje in een Tesje,
Om gestaeg te hebben vier,
Hier mee voer ik door een slootie,
Tot een hol gebag-

gert nat,
'K peilde strakjes met myn Lootje
Of de dobber diepte had.
'K streek myn pen besloeg myn haekie,
'k Kreeg een haekie maer 't was mis,
'k zey gaet diefie 'k wed ik raekie,
Zoo myn worm maer tanties is,
En daer isser dats een quantie
Dats een Baersie als een ping,
't Moet al evenwel in 't mantie,
Of ik nog wat grooter ving.
't Was gedaen geen Visie hapte,
'k Roeyde na een ander kant,
Daer een meisie Turrif trapte,
Op het uytgetrokke Land,
'k Stond en keek na haer treeties,
Dat ik 't vissen schier vergat,
Hoe zy doude met haer leeties,
Hoe zy drilde metter …
'k Sprak wel troosie hoe dus drukies,
Heer wat doetie Arrebeid,
Om de Kluities flodder stukies,
Rust een lutie liefste meid,
Lusie niet een reis te drinken,
'k Heb nog Biertie en wyn Kruik,
Lang jou ik zal wat schenken
Nou ey lapt het in iou Buik.
't Meisie liet haer wel gezeggen,
Ik ging by haer zitten neer,
'k liet myn Hengel tuigie leggen
'K dogt niet eens op 't vissen meer,
Toe geraekten wy aen het mallen,
Na het drinken heel en half,
'k Kittelde haer manne Ballen,
Dat zy quylde als een Kalf.
Na dat koddig ginne gappen,
Zy zei och gy doet myn zeer,
'k Moet myn stukie af gaen trappen,
keert gij aan u vissen weer,
Maer zoo haest als ik weer als vooren,
Teeg na groene kruike blaen,
was mijn worm los verlooren,
En ik bleef verlegen staen.

’k Vraegden ’t sloofje na ’t slutje,
Zy zy ten was ’er niet gestort,
’k Zey nu komt zoekt een lutie,
’k Loof gy hebt het in jou schort,
wel bevoelt mijn zij zij strakjes,
’k Heb het zeker niet gezien,
Ik doorzogt haer Boere pakjes
Daer ik ’t vond digt by haar knien.

Het Nieuwe Fortuyn, vermeerdert met 12 Versjes.

Op een Aangenaame Voys.

WAer is ’t Fortuin nu ras:
Zoo haestig weg gevlogen
Dat myn laest gunstig was,
Heeft myn door min bewogen
Maer als het is voorby,

En in de hoogste graet
Maer siet dan is het fey,
Het is helaes te laet.
Een Iuffrouw principael:
Die myn haer trouw quam vleyen
't Scheen wel een plaets Rojael,
Maer ach het zijn maer leyen
Om myn te krygen vry:
Al tot haer Minteneur
Maer ach het is voorby,
Daer ik zoo lang om treur.
't Fortuin diende myn zeer,
En dat in korte dagen
Hoord hoe ik onlangs weer,
Myn liefde op kwam dragen
Aen een Iuffrouw van de Min,
Daer ik quam als een Heer
Die myn in het begin,
Diende na myn begeer.
Het is een groot geluk;
Als het Fortuin wil dienen
Dat myn hielp uit den druk,
En myn niet liet alliene
Een zuyker zoete Meid:
Als ik niet op haer let
Is 't haer een groote spyt,
'k Verloor haer in het Bed.
Ik kreeg van haer zoo veel:
Dat ik niet kan opnoemen
Van alles fris en eel,
Wat ik maer dogt of droomde
Kom ik by haer te gaen,

Sy zyt myn hondje lief
Waer wilt gy nu weer aen,
Het is tot uw gerief.
Of heb ik geen meer Geld,
Ik kan haer maer aenspreken
Dat myn zoo dikmaels kweld,
Sy geeft myn alle weken
Al om tot myn vermaak,
Te drinken een Fles wyn
Of wat 'er in een zaek,
Kan opgesloten zyn.
Nu gaen ik alle daeg,
By veele groote Heeren
Die myn ook even graeg,
Met pleizier diverteeren,
Maer ik schep geen vermaek,
Als in de Libertyd
o Wat een schoonder zaek,
Die zulk een Dogter vryd.
Ik dank de Timmerman,
Met het blaeuwe Cammezooltje,
Die weet 'er ook wel van:
Ik greep zijn heele kooltje!
't Is waer ik zing een Lied,
Ik voer geen ploeg of schaef:
Ik schryf dit zoo gy ziet,
En blyf altyd een slaef.
Ik leefde zonder pijn:
Met zwelgen en braef drinken,
'k Moest by de Borsten zijn,
Uit Jagen of uit Vinken,
't Was Herberg uit en in,

Kom Hospes geeft een Fles;
Ie geeft myn veels te min
Dok op al was 't ’er zes.
’t Was alle daeg weer aen,
Uit Vissen of uit Reijen,
Ik spotte met vermaen,
Weg met die fantezeyen,
Het moet ’er nou op staen,
Het kander rykelyk af
Wilt maer een Hoentje braen,
Aardappelen zijn maer draf.
Ik leefde zeer zermant,
Gelyk de grootste Heeren,
Met Dames van den trant,
Daer ging ik by spanceeren,
Gestadig in de wijn,
Op Kruk of Kolfbaen,
Maer ag het is fenyn,
Het is met myn gedaen.
Oorlof gy Bollen al:
Gy Dames en gy Heeren,
Als het Fortuin uw diend,
Wilt het maer minteneeren,
Want als het is voorby,
Veel snelder dan de Wind,
Ziet dan is het maer fey,
Men geen Getrouwheid vind.
Zoo leefde ik Nagt en Dag,
In Krotten en Bordeelen,
Als ’t Geld maer duuren mag,
Zal ’t Leven niet verveelen,
Maer ’t is al op en weg,

Myn Geld vloog heen als wind,
Ik had geen overleg,
En zokte heel ontzind.
Komt spiegelt u aen my,
Wie dat gy ook mag wezen,
't Fortuin is geen gety!
Gy moet haer vlugte vrezen,
Pak aen dan als gy ziet,
Het komt niet na u toe,
Wanneer 't eens heene vlied,
Is het braef arremoe.

De klaagende Minnaar.

Op een Aangenaame Wys.

1.
ô LUstelooze Maegd:
Die haer zieltje tot slaep verwekt,
Wanneer de duister nagt
Het aerdrijk overtrekt;
U pluime bed bespreid,
Ach! Iuffouw wild ontfaen
Hier koom ik voor u deur
Voor u slaepvenster staen.
2.
O Lustelooze Ziel,
Zieltje vol zoete Min:
Hoe jaegt dat jeugdig hert

Na de gunst van zijn Vrindin:
Hier leid die schoon Godin
Die zo door ’s Hemels leeft,
Die haer Lighaem bemind,
Nooit aen haer minnaer geeft.
3.
Haer te derve,
Dat doet mijn zieltje wenze tot ’er dood,
Maer na die bly ontfangst:
Om te ruste in myn zoete liefs schoot;
Die schoot die haer bemind
Gesloote lag een Iuffrouw;
Denk eensjes als ik dorst
Hoe garen dat ik wou.
4.
Haer blanke zwane hals,
Haer rookoraelde mond,
Haer Boezem glat en mals
Twee Borsjes appelrond;
Die zag ik door een scheur
Van een geborste glas
Ik wou dat ik van de Nagt
By haer gebanne was.

Den Lof der Bloeymaand.

Vois: Van de swermer Mars.

WAt vreugd, wat geur, wat aengenaemzaemheid,

Geeft de mey ons met haer Lentetyd;
Wyl de Nagtegael, met zijn held’re tael,
Verquikt de Diertjes altemael
Hy zingt lustig en reael,
Grof en fyn en musikael
Waer door het Vee van vreugd opspringt,
Het Pluymgediert by dage zingt
Altemael, Zoet ter tael
Vroeg en laet, in der daet
Van ’s morgens dat den dag opgaet,
Ieder Vogel op zijn maet
En den Uyl by avond laet.
Alle Vrugten en Boomen staen in haer fleur,
En de Bloempjes die geeven een zoete geur,
Al het groen gewas, Aen de Water-plas
Springt het Fonteintje als een glas.
Hoe schoon staet het Groen-gewas
Ook de Klavers in het Vlas;
Door den dauw bepaereld heel charmant,
Elk druppel blinkt als een diamant,
Ziet elk Paer Tree te gaer
In de mey, Even bly
Al met een Liefje aen zijn zij:
Philis speelt een melody
Op zijn Hobo en Schalmy.
Diana trekt gestadig op de Jagt,
Om het Wild te schieten dat haer ’t beste dagt,
Bacchus schenkt het nat, Uit een zuiver vat,
Waer van dat haer veel drinken zat
Die dan vallen op hun gat,
En de Bloem hof dus beklat
Catryn die wyt het op Adriaen,

Maer die Schoone heeft ’t haer zelfs gedaen,
Ag wat raed ’t Is te laet.
Dries en Griet, Kyven niet
Zy zeggen ’t is met vreugde geschied
Dat wy vielen in het Ried,
Maer na lachgen komt verdriet.
Zoo haest als doorbreekt de gulde Zon,
Zag men Philis, Leander, en Coridon
Met haer liefjes plaisant, t’zamen hand aen hant
Wandelen langs een waterkant,
Daer zy spreken met verstand
Van den Huwelijken band;
Zy zetten haer zomtyds in het groen,
’t Is om haer zoete Liefjes te voldoen.
Venus wigt, met zyn schigt,
Komt gezwind, als een wind
Hy zoekt tot hy zyn liefje vind,
En geeft aen dat zoete kind,
Dan de Bloem die zy bemind.
Men ziet den Boer nu werken op ’t Land,
Die met vreugd geduurig zaeid en plant:
En den Hovenier ziet men met plaisier:
De Bloempjes plukken na de zwier.
Venus blaekt door ’t minnevier
Wyl Bacchus ons geeft lekker Bier.
De Scheepjes laveeren wel door de Zee:
En de Visjes die zwemmen tot aen de Rhee
Ziet elk Paer, By elkaer
Zyn verblijd in deez’ tyd,
Door d’aengename Groenigheid.
Ionkmans toond ook wie gy zijt
Doorbrengt de Mey met lustigheyd.

Een Nieuw Lied op de Speelhuyzen.

Op een Aangenaame Wys.

IN Amsterdam wil ik wel zyn,
En daer is het wel plyzierig;
Maer by de Meisjes groot en kleyn:
Is het goed om by te zyn
Niet aerdig, niet aerdig;
Maer waerdig.
In de Ionkerstraet of daer omtrent,
En daer is het ook plyzierig,
Daer vind men de Meisjes pertinent
Haer naem is mijn ook onbekend
Niet aerdig bis maer waerdig.
In ’t Kolgat Iansse of daer omtrent,

Daer vind men ook Meisjes zitten,
Daer al in en aan de deur,
Met een wit voorschootje veur
Niet aerdig bis maer waerdig.
In de duivels hoek wel bekend,
En daer vind men veel Speelhuyzen,
Daer gaen wy altemet na toe,
En wy spele reis kiekeboe,
Niet aerdig bis maer waerdig.
Dan gaen wy na de baen gragt toe,
En daer vind men de mooiste meisjes,
Sy zitte daer in 't haer gekapt
Met een strikje op haer hart;
Niet aerdig bis maer waerdig
De Leidse straet of daer omtrent,
Daer vind men de beste huyzen
Je zou het niet zegge ook voorwaer
Dat het van de Winkel waer,
Niet aerdig bis maer waerdig.
En dan gaen wy na Koo de slaef,
En daer zitten zy in 't Kantoortje;
Het lyken wel Godinne van de min
Ik heb 'er geen behagen in
Niet aerdig bis maer waerdig.
's Avonds laet al over de straet,
Daer vind men ze op de bane:
Sy zyn netjes op geschikt
Met een strikje op gestikt,
Niet aerdig bis maer waerdig.
Ianne mary ging daer na toe
En zy ging daer aen 't wedden:
Zy wou wedden tegen alle man

Dat zy het beste danssen kan:
Niet aerdig bis maer waerdig.
   En ons matje ging daer na toe,
En die ging daer aen ’t wedden,
Zy sprong wel driemael door de ring
Hoor eens hoe het met haer verging,
Niet aerdig bis maer waerdig.
   Dan treede wy de Kamer in,
Daer zitten zy als de dames,
Van boven bennenze hups en fijn
Van onder stinkenze als fenyn,
Niet aerdig bis maer waerdig.
   Dan komenze na de Ionkmans toe
En dat met streelen en vlyen,
Al hadje geene lust daer in,
Ik kreeg behagen tot de min,
Niet aerdig bis maer waerdig.
   Ie vat het Meysje by de hand
En men ging daer aen ’t danssen,
Dat duurd zoo den heele nagt,
Tot het geld is door gebragt,
Niet aerdig bis maer waerdig.
   Want hoe menig Ambagtsman,
Die zyn Weekgeld gaet verzwieren,
By de Hoeren in ’t Hoerhuis
Dat is voor de vrouw een kruis,
Niet aerdig bis maer waerdig.
Dan gane wy na ’t Franze pad
Dan kanne wy ook wel zwieren,
By Anna wild myn verstaen
Houd het met meenig getrouwde man:
Niet aerdig bis maer waerdig.

Dan komen zy ’s nagts dronke tuis
’t Is niet als knorre en kyven,
Dat komt door die hoer dat beest
Daer hy ’s nagts had by geweest,
Niet aerdig bis maer waerdig.
Die dat Liedje heeft Gedigt,
Het was op een Pinkster Maendag,
Het was een quantje zyn hertje was ligt:
Die dat Lietje heeft Gedigt,
Niet aerdig bis maer waerdig.
Ik schey ‘er met het digten uyt,
En nog vrienden vol van waerde,
Ik zing ziet tot jou besluyt,
Het is een stuyver dat is verbruyd,
Niet aerdig bis maer waerdig,

Een Nieuw vermaaklyk Herders-Lied.

Stem: Als ’t begint.

ALs donker duister was verdwenen:
Scheen het ligt uit het Firmament
kwam de Zon zyn stralen schieten:
Op een hui en herders Tent,
Daer hy zoet lag in te slapen,
Met zijn Vee al naest zijn zy,
Quam mijn iemand wakker maken;
Ik weet niet wie het mag zyn.
Door de min zat ik te peinzen
Vergat de liefde ik viel in slaep,

‘k Zei herder wild niet veinzen,
Ziet de zoete dageraed;
Ontsluit u ziel trekt na de heide
In het bedoude groene gras,
Langs de Beeken en groene weide,
By de Beek daer ’t water plast.
Hy beweegt ik moet vertrekken,
Cupido weest zijn raedsman,
Wild de min op min verwekken
Ik ga na de groene laen,
By Leander en Lizinde;
Cloris met zyn waerde Bruid:
Silvia en ook Clarinde
Damon die speeld op zyn fluit.
Wat geluid wat zoete woorden!
Beneemd myn slaap en stoord myn rust,
Of is ’t een droom die mijn komt stooren
Cupido sprak weest maar gerust,
Heeft Galathe uw lief uw leven,
Sy gaet na de groene Laen
Wild u na het veld begeven,
Sy is aenstonds heen gegaen.
Coridon op dese reden
Ontsluit zyn stal trekt na de wey,
Een oud heiden quam hem tegen
Die sprak herder verteld het my,
Gy klaegt om uwe herderinnen,
Galathe het herders kind,
Sy is hier niet en zult ‘er hier niet vinden
Zy heeft een ander die haar bemind.
In wat droeve dag ben ik geboren,
Og heiden wat verteld gy hier,

Weet gij myn reden van te voren,
Wie heeft u gesonden hier;
Og dood komt rukt my uit ’t leven,
Cupido gaet aenstonds heen,
Wild Galathe de tyding geven,
Dat Coridon is overleen.
Coridon wild vreugde rapen
Ontsteld u niet ’t sal anders zijn,
Zy is by haer Herders knapen:
En gy vol van minnepyn;
Staet op herders wild u verblyden
In deez’ soete morgenstond
Wild met u Vee en schapen weiden
Na het Casteel van Rosemond.
Coridon was seer verblyd van sinnen
Looft zyn schepper, dankt zyn Heer
Want hy hoord van verre zingen
Zyn beminde Galathe;
Daer hij soo lang na ging soeken
En heeft na gevraagt;
Legt by haer Geitjes en haer Bokken
In een Hut agter een haeg.
Goede morgen herderinne:
God groet u heden op het land,
Om u so heb ik moeten zwerven,
In meenig bos aen alle kant;
herders gy kund my behagen,
Speeld op u herders fluit
wy sullen te samen paren
Gy myn Bruid’gom en ik u Bruid.

Opregt, dog droevig, Verhaal van een ryke Jonker, welke een Maagt die van hem bevrugt was, heeft vermoord, en met een ander wilde trouwen; waar over hy is gerabraakt, geschied in ‘t Graafschap Stenfort.

Op een aangename Vois.

DAar was een Maget vol benouwen,
Zeer Iong onnoozel als een Lam,
Haar Lief wou met een ander trouwen:
Eer den tijd van baren quam,
Toen sprak zy met droevig zugten
Looze Minnaar vals van schyn,
Wilje trouwen gy moet vlugten,

Of houden het kindje klein.
Liefste Lief maakt geen benouwen
Al gaat gy van myn bevrugt
Wy zullen te zamen trouwen,
Laat daarom geen eene zugt:
Gaan wy buiten met ons beiden,
Klaagt aan niemand uwen nood,
Ik en zal nooit van u scheiden,
Maar getrouw zyn tot ‘er dood.
De arme Maagd liet haar bepraten,
Zy was al zoo zeer ontsteld,
Buiten de Poorte langs de Straaten!
Tot zy quamen op een Veld
De tyd van baren die quam nader,
Toen sprak zy met woorden zoet,
Toond nu dat gy zyt de Vader
Want ik hier verlossen moet.
Toen zy verlost was van ’t Kinde,
Sprak hy als eenen Tyran,
Hy zei za Hoer ik zal u verslinden,
Gy zou myn brengen in schand,
Hy nam een Mes heeft haar doorstoken,
Zy riep zo meenigmaal o Heer
Haar Ionk hert dat is bezweken
Zy viel dood ter Aarde neer.
Maar toen zy niet meer konde spreken
Nam hy ’t Kindje by de been,
Heeft het zoo mors dood gesmeten,
Scheurden ’t aan stukken van een,
Hy zy nu vrees ik voor geen plagen,
Begroefe beyde onder ’t zand,
Komt ‘er iemand na haar vragen,
Ik zeg zy is uit het land.
Hy is weer na de Stad gereden,
Nam zyn Vryster by de hand,
Hy zey ik heb haar gesteld te vreden,
En zy is nu al van kant,
Laat ons trouwen nu met lusten,
En gaan nemen ons plyzier
Daar zy is zal zy wel rusten
En zal nooit weer komen hier.
Op Sind Andries heeft hy dit bedreeven
Deze

Moorden bey te gaar:
Maar God heeft het hem niet vergeven.
Drie dagen na Nieuwe Iaar
kwam daar een Landman met zijn Paarden,
Om te werken op het Veld,
Hy groef het lighaam uyt de Aarden;
Waarom hij zoo zeer ontsteld.
Og lieve God, wat mag dat wezen,
Riep dees Landman, staat my by,
Hy was vol angst ende vol vreezen;
Hy vond het kind aan haar zy,
Aan stukken van een verslonden:
Den armen Man en wist geen raad
Ging de zaak terstond verkonden
Aan d'Edele Magistraat.
De Heeren lieten haar visiteeren;
Men bragt haar in de Stad vol rouw,
Toen ordoneerde daar de Heeren
Dat men haar begraven zouw,
Om 't Doode Lighaam dat bezwaarden
Regt daar de Moordenaar stond
Maar al die haar droegen ter aarden,
Die konde niet verder gaan,
Hoe langs hoe meer dat het bezwaarde
Tot zy bleven stille staan
Den Moordenaar stond daar beneven,
En hy riep uit herten grond
O Heer, wat heb ik dog misdreven!
't Bloed sprong hem uit neus en mond.
Zy hebben hem gevangen genomen,
Gebragt al voor de Magistraat,
Daar hy vol angst ende schromen,
Bekende zyn vervloekte daad:
over haar hy niet en treurde;
maar 't was qualyk van zijn gedaan,
Dat hij zyn Bloed zoo verscheurde,
zonder Doopzel te ontfaan.
Zijn Vonnis dat wierd uitgesproken,
Dat hij sterven moest de dood,
En dat zijn Lighaam zou zijn gebroken,
Gerabraakt voor zyn fouten

groot,
Wat baat nu al zijn rijke leven!
Want hij moet gerabraakt wezen,
En zijn Lighaam op een Rad.
Oorlof gy Menschen al gelyken,
Spiegeld u hier aan dit Lied,
en wild dog van het kwaad doen wyken;
Want het brengt u in 't verdriet:
Wild altyd den Heere vreezen,
die hier leeft in Weerelds pleyn:
het is waardig om te lezen
Voor de Jonkheid in 't gemeyn.

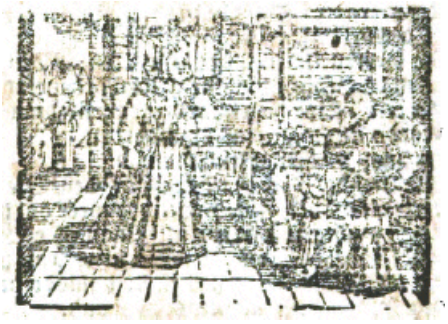

Een Nieuw Lied.

Stem: o Daar die zilv're Waterstroom.

O Ziel verrukten Avondstond,
Ik stel voor u myn Fluyt
Voor u die Peerlen strooid in 't rond
Op bloemen en op kruit.

Hoe helder schynt de zilv’re Maen
En lokt ons vrolyk toe
Men ziet nu duizend sterren staen,
Van glinsteren nooit moe.
Het Firmament staet nu ten toon,
’t Welk ons een Kleet verbeelt
Met Diamanten, welker schoon
Ons hert en oogen streelt.
d’Leeuwrik die van zorg belet,
Weet van geen druk nog kruijs.
En als de Zon in ’t westen zet,
Roept hij zijn Ionge t’huijs.
Den Boer verlaet, van ’t werken moe,
Den Akker en de Ploeg
Zijn Weerhelft lagt hem vriend’lijk toe
Dat is hem loon genoeg.
De Melkmeid zet haer nagtmuts regt
En gaet zoo na haer kooij
Maer ziet daer komt de Boere knegt,
Die kruypt by haer in ’t hooy.
Zoo leeft men hier al op het Land,
Soo lang den dageraed,
Sijn gulde strael schynd aen de wand,
Tot aen den Avond laet.
Daer is in de stad geen meerder vreugd,
Men gaet niet vroeg na bed
Want voor de Amsterdamse jeugd,
Komt dan de meeste pret.
Men gaet daer ’s avonds aen de zwier,
By Duyn of Mie Tabak
Die vuyle Pry, dat Venus dier
Men drink op zijn gemak

De Koffykan staet op het vuer,
Of lusje liever wyn,
Ik suijp mijn in een half uur,
Soo dronken als een zwijn.
Gij bent ‘er een gelijk je broer,
Ie bent een rottig vel:
Ie bend een ouwe pekelhoer,
Mijn Heer dat weet ik wel.
En staet het ons dan daer niet aen,
Dan gaen wij na het hof,
Bij haegsche Ianne of in de baen:
Daer vind gij banjer stof.
En dan bij Heijn in de Fontein
Dat ’s zoo een hupse quant:
Hij wil ook wel eens vrolijk zijn
Daer hebje de regte trand.
Daer slaet men mee den bal niet mis
Men danst daer zomtijds straf,
Vooral als ’t stillen avond is:
Dat nieuwtje moet ‘er af.
De pijl is haest geen noemens waerd,
Het bos zit haest op zij;
Daer vind gij volk van ploerten aerd
Het Wijf een valsche prij.
En zoo de karreman voorbij
Regt toe na Dorethee
Daer is het lugtig aen het Y,
Men leeft daer stil in vree.
Maer zagt word ik hier niet gekuld!
Men scheld eens aan de Poort,
Ik wed gij hooren roepen zult,
Met de intree speelt maer voort.

Dat is het fijne van de mis
Ian fopt Piet, en Piet fopt Ian:
Maer daer men zelver leep op is
Daer krijgt Ian oom niet van
Het is waer dat men gaet of zwierd:
Men vind geen meerder stof
Als op de baengragt met pleizier;
Al in het brussels hof.
Des Woensdags speelt men daer plaizant,
Een schoon Liefhebbery:
Men vind daer hoeren abondant
Met dames aen haer zy
Het gaet daer alles vriendelijk ziet
En zonder vals gevleij,
Men vind daer gants ter weereld niet
Van snoo bedriegery.
Soo vind men dan in Amsterdam:
Van alles veel vermaek:
Maer op de Baengragt in het Lam
Vind ik de beste smaak.
Ik heb het alles wel bezien
En dat met veel vermaek
Maer ik zeg dat de brave lien,
Sijn aen de beste saek.

Beklag van een Minnaar.

Stem: Als ’t begint.

IK vryde een Meisje teer,
En zij was heel soet van gracie,

En mij dagt het was mijn postuur
Als ik quam in haer conversatie,
En haer vriendelijk wezen blij
Dat staet ‘er altijd voor mij;
Maer nu laet zij mij in de lij.
  Och lacij wat een droefheid
En is mijn nu overkomen,
Ach lacij ik ben ’t al quijt,
Die ik eerstmael had uitverkoren,
Had verkoren tot mijn vrouw.
Sij beloofden mijn haar Trouw,
Maer nu laet zij mijn in rouw.
  Ach! als ik eens overpeins,
Haer schoonheid en haer soet wezen,
Mijn hertje word als een Ys,
Sij heeft mijn zo dikmael genesen
En haer oogen als Corael
Die lonkten mijn zo menigmael
En zij was een troost voor mijn quael.
  Is het om mijn lekkerheid,
of is ’t om mijn oneerbaerheid,
Die ik eerstmael heb bedreven:
of is het om het werelds goed
Dat ik u alderliefste soet
En daerom u verlaten moet.
  Hier is niet om mijn oneerbaerheid,
En niet om mijn lekkerheden,
Maer het is om mijn Ouders raed!
Die zijn daer niet mee te vreden,
Als men de alderliefste zoet
En daerom verlaten moet,
Dat kost mij vlees en bloed.

En als ik u derven moet,
Dan sal ik ook moeten vlugten,
Ach mijn alderliefste zoet,
En dat ik u derven moet;
Waer in schept gij dan genugten:
Moet minne om het werelds goed
Dan is ’t al verlooren moet.
En dat ik het u al te mael,
Eens te kennen moeste geven,
En dat ik met u Persoon
Moeste sterven ende leven,
En zy stond my niet te woord,
En zy maekt met my geen accoord,
En daer op so moest ik voort.
En als ik u derven moet,
Dan wensch ik u de vreden;
Ach: myn alderliefste zoet:
‘k Kan u niet tot liefde bewegen
En dan wensch ik u eenen staet,
Vol deugden en bly gelaet.
Die het al te boven gaet.
Oorlof Iongmans altemael,
Wild dit Liedeken onthouwen.
Ik seg het u in het generael,
Wild geen Dogters meer betrouwen,
Want zy zyn alsoo gezind
Gelyk een ried staet in de wind,
So men nu aen myn bevind.

Zamenspraak, gehouden tusschen een Heydensche Prins, en een Boerin of Harderin

Stem: Hoe speelt my de Min.

LIefellyke Herderin,
Gy bend dien ik min,
U lieffelyk wezen
Kan myn hart genezen,
Want gy staet in myn zin,
Door uw minnevonken
Word ik van liefde dronken:
Ach myn Zielsvrindin,
Uw Schaepjes in 't Wout,

Zal ik helpe weide
En nooit van u scheide:
Ach myn Zielsvrindin
Ik zal overal,
Door Berg en Dal,
Tot aan de klare Beken,
U van liefde spreeken:
Doet my dat geval,
Help myn smart dragen,
Daar ik met behagen,
U voor danken zal.

2. Gy bent een Prins van ’t Land
En hoog van verstand,
En ik een herderinne,
Waer zyn uwe zinne!
’t Is maer een geyle brand,
Om my te verleyde
Van Schaepjes en Weyde,
En myn eer van kant:
Dan ging gy naer ’t hof
Gy liet my in schanden
Waar zou ik belanden?
Verexcuseert myn dog:
Ik blyf in het Woud,
By myn Herders stout:
Daar ik vreugd kan rapen
Met veel Herdersknapen
In het gras bebout,
En gy in Kalessen,
Met veel Princessen
Daar gy u staet mee houd.

3. Lieffelyke Herderin,

Staak u stuerse zin:
Om my te verstooten,
Ik hou van geen Grooten,
Maar van een Boerin:
Met lieffelyk quelen,
Kund gy myn hart stelen
Ach myn Zielsvrindin!
Met ’t spelen van een lied
En ’t vlegten van kranssen
Doet gy myn hert danssen
Op een Herders Riet:
Ik haet ’t vuyl gejagt,
Van de hooftsche pragt,
In ’t woud is myn leve,
Daarom 'k my begeve
Onder uw soet gezag:
Met uw Herders knapen,
Daer ik vreugd sal rapen,
So lang ik leven mag
4. Prins hoe kan t geschien!
Wild dog van my vlien,
En zoekt uws gelijken,
En vryd na een ryke
Die u beter diend
Gekleed in zyde kleren,
’t Is beter u begeren,
Met veel fyn Besteent,
Als een Boerin van ’t Land
Wat vreugd kan die geven!
Altyd in ’t wild te leven
Waar u de Son verbrand,
Door Regen en wind

U dog wel verzind,
En veel donderslagen,
Moet gy al verdragen
Hoe bent gy zoo blind!
Waer zijn u gedagten,
Dat g' uw minneklagten
Stort aan een Herders Kind.
5. Princesse van 't Woud,
Een penning van Goud
Neemt die uyt myn handen
Tot trouws onderpande,
In dat groene Wout:
't Is myn Vaders Wapen,
Tot vreugd van u Knapen,
In het groen bedout,
'k Sweer by God Iupyn
U nooit te verlaten,
Maar staag by uw waken,
Tot wy zyn getrouwt,
'k Sal u in plaets van 't Groen
Veel meer eer aandoen,
Met Parels Juwele,
Sal men u mee strele,
Daar toe styf van Goud,
Een Fontansie schoone,
Sal ik u mee beloone
In plaets van 't groene Wout.
6. Prins ik ben te vreen,
En ik zal met u treen,
Myn Schaepjes te verlaten
En myn Herders knapen,
Staekt dog u geween,

Gy hebt u verlangen,
Wild myn trouw ontfangen,
Die ik u verleen,
een kroontje zeer net,
Van Herders gevlogten
Cierlyk van bogten,
Van Roos en Fivet,
En veel bloeme schoon,
Daar ‘k u meede kroon,
Hier onder den hemel,
In het zoet gewemel,
Van veel Vogelen schoon:
Die u verblyden,
Onder het zoet stryden,
Met een Lauwerkroon.

De gevlugte trouw

EEn Rijken Graaf in zijnder Bosschagie,
Woonden in t Ridderschap al van playzant;
Had veel Lakeyen, Dienaars en Pagie,
Maagden en knapen menigerhand,
Drie Dogters schoonen,
Die daar ook woonen,
Op het Casteel in het Berrigs land.
Clarisken d’alderjongste Gravinne,
En zy ging wandelen in haar Salet,
Waar zy haar Vaders Schildknegt kwam vinden,
Daar zy haar zinnen had op gezet,

Die zy uyt Minnen,
Sogt te verwinnen,
Want zy met groote Liefde was besmet.
Schoon kind wild my dog excuzeeren,
Dat my die eer dog niet gebeuren mag:
Gy word ´er bemind van zeven Lands Heeren,
Sy bieden u haar Minne geklag,
Uyt zuyvere Minne,
Die uw Gravinne,
Verzoeken tot de Trouw van Dag tot Dag.
Sy zwoer dien Jongeling daar met Eeden,
Dat hy van herten was zeer wellekom,
En dat niemand zou d' plaats bekleeden,
Van haar lieve Magetdom,
Als hy alleene,
Men zag haar Weene,
Met Traanen vloed als een Waterstroom.
Dien Schild-knegt ook uyt dertele zinne,
Sprak haar met troostelijke Woorden aan,
Gy bent zo Jonk en Edel' Gravinne,
Soud ik voor uwen Dienaar gaan,
Wierd uwen Vader,
Dit eens gewaarder,
So deed hy waarlyk myn Hoofd af slaan.
Nogtans nam hy haar by der Handen
Hy zey wel aan mijn over schoone Bruyd,
Hy leydenz' in haar Vaders Waranden ,
Wel alzo verr' ter Saalen uyt,
Daar kreeg Lowijsken,
Al van Klarijsken
Op Trouw een Goude Singenet tot Buyt.
Lowijsken nam van grootste waarden,

Uyt reverentie daar zijn Hoedken af,
Sy buigden voor hem tot der Aarden,
Als hij aan haar zijn Trouwken gaf,
Sy zwoeren beyden,
Ook niet te scheyden,
Voor dat de Dood haar leijden in het Graf.
Als doen ging hy haar Vader vinden;
Die weynig dagt al op zijn Jongste Kind,
Mijn Heer ik heb een zeker Beminden,
En ik heb uw zo trouw gediend;
Wild my raad geven,
Want ’t kost mijn leven,
So haaren Vader my eens by haar vind.
Brengt my dees Maagt in geender Schande,
Sprak daar den Edelen Graaf van ’t Casteel;
Brengtze dog liever in Vreemde Landen,
So hoord gy van de Vader geen krakeel,
Gaat met malkander
Vry op een ander,
En Trouwt gy daar uw uytverkooren deel.
Hy nam dees Grave woorden in agte,
Ging uyt de kamer alzo zeer verblyd,
Hy speculeerde in zijn gedagte,
En zei dat hebt gy geen doven gezeid,
Hy ging beneden,
Seer wel te vreden,
Bragt aan zijn Lief een troostelyk bescheid.
’s Avonds kreeg hy haar alle zo laten,
Uyt een Slaapvensterken van haar Paleys,
En zy bragter hem Ses honderd Ducaten.
Het was goed Teer geld voor Lowijs;
In een Stalisken,

Set hy Klarisken,
En alzo begaven zy haar op Rys.
Hy liet haar Vaders Paardekens draven,
Wel twintig Mijlen tusschen Dag en Nagt,
't Was om haar Venus lusten te laven,
Als hy met vreudgen de Reys had volbragt,
So dat zy kwamen,
Al binnen Namen,
Daar losten hy zyn vrindelyke Vragt.
Als doen ging hy een Pastoor aan spreeken,
Om te bevestigen al door de Trouw,
Eer Veertien Dagen of drie weeken,
So was 't Gravinneken al een Vrouw:
En Lodewisken
Ree met Klarisken,
Weer na hun Vaderland met zyn Huys vrouw.
Het was voor hem wel een blyde Maare,
Alles wat hy dede het en kost geen kwaad,
Dus kwamen zy t'huys weer beyde te gaare,
hy had volbragt zijn Meesters raad:
hy wierd ontfangen,
Met groot verlangen,
Alzo kwam Lodewijk tot grooter Staat.

Minnaars-klagt, over het Afsterven van zyn Lief.

Stem: Als 't begint.

HOe lang is 't wel geleden, o schoone Julia,
Dat ik u vryde en volgde na,
Uw teere Lipjes heb ik duizentmaal gekust!

En op u Borsjes mynen brand geblust.
 't Was door die vlamme van u zoete ziel!
Dat ik u tegen quam en in myn arme viel,
Was door de woorden van u zoete Tong,
Die my bekoorden en tot kussen dwong
 Wat heb ik niet al moeiten aengeleid,
Troost u myn ziel in myn droefheid:
Toen ik u vryde het was door de minnevlam,
Zoo dra ik scheide ik droefheid vernam.
 Ach Julia! ik verlaet nooit u trouwe min,
Ik offerde myn traen aen u Godin,
Soo lang de dagen zyn o Julia!
En zal de zon en maen nooit stille staen.
 Nu moet ik als een Tortelduifje doet,
Alleenig treuren om myn droef gemoed,
Gestadig zitten in myn eenzaemheid,
Tot dat de dood myn vonnis heeft bereid.
 Ach! ach! Wie klaeg ik nu myn ongeval,
Dat my komt quellen op het aerdsche dal:
Myn lief is door de dood in 't graf gerukt,
Eer dat de bloem was van haer steel geplukt.
 Sy was de schoonste die op aerde leeft,
Nooit schoonder haer 'sgelyken men niet heeft:
Die in schoonheid voor venus niet wyken moet,
Nooit haer 'sgelyken in schoonheid opgevoed,
 Wat baet myn klagen, kermen en geween,
De dood is door myn Liefje gestreen,
Komt felle dood snyt den draed myns levens af,
Dat ik mag dalen by myn lief in 't graf.

Een droevig Lied van een Juffrouw en een Edelmans Zoon, die van haar Beminde om ’t Geloof moesten scheiden.

Voys: Waar is ’t Fortuyn nu ras.

WAt is de liefde blind,
Zo men beschreven vind,
O valsche Min! Hoe zoet is het begin,
Die onder u staan met een domme zin
Vervolgt met veel pijn,
Van haar Matres om eens bemind te zijn!
Verstand en zin verliezen ’t leven,
Door de Liefde zoet,
Verliezen Goed en Bloed.
Een Juffrouw schoon en eel,
Woonden op een Casteel,
Buyten Borgworm de schoone Stad,
Ze was zeer magtig Rijk van Geld en Schat,
Zy was een eenig kind,
Van haaren Vader boven al bemind,
Haar Moeder was eerst overleden,
En

zy bleef voorwaar,
Een Wees van Twintig Jaar
Haar Schoonheyd en Verstand:
Blonk door het gantsche Landt;
Want haars gelyk was in geen koninkryk,
Zy wierd zeer Ionk verzogt ten Huwelyk,
Die Schoongodin ten fleur:
Had menig Vryer en Serviteur,
Die haar beminden en caresseerden,
Maar zy agten ’t niet,
Lagten om haar verdriet.
Een Jonkman kloek van moed,
Schoon Edel Ryk van Goed,
Beminde deze Juffrouw principaal,
Hy was geleerd en sprak verscheyde taal,
Hij had haar drie Jaar gevreyd:
Met Hart en Ziel ende getrouwigheijd
Maar kon van haar geen troost verwerven,
Al gaf hy haar t’pand,
Op Trouw een Diamant.
Myn Heer u trouwe Min,
Zal noyt mijn Hert en zin,
Bewegen tot liefde van u Persoon,
Al had gy menig Duyzend Goude kroon,
want u Geloof mijn Heer,
Is Roomsgezind en ‘k Gereformeerd,
Dat zal mijn Vader noyt gedogen,
Adieu voor altijd,
Gaat zoekt u profijt
Mijn Lief ik barst van spijt,
Dit Woord mijn Hart doorsnyd;
Is dit de troost van mijn lieve Juffrouw
Om het Geloof! dat breekt noyt geen Trouw:
‘k Sweer by den Hemel klaar,
Is ’t dat gy Trouwt met een andere Minnaar,
‘k Sal het aan zijn Leven wreeken,
Nu gy mijn versmaad,
Stet ik word disperaad.
Dees Iongen Heer verstoord,
Schier in zijn Min versmoord,
Verlaat zijn Lief en trekt zo uyt het Land,
Neemt onder Vrankrijk dienst voor Luytenant,
na de teyd van twee Iaar,
zo hoord

hij zeggen,
dat zijn Lief voorwaar,
met een ander Minnaar zou Trouwen,
’t geen zijn edel gemoed
Tot wraak lust heeft gevoed.
Zo ras hij dit vernam,
Wierd hij toornig en gram:
Hy commandeerd wel veertig Ruyters kloek,
hy deed ´er veel te Paard en veel te Voet,
Wel twintig Mylen wijd,
tot dat zy kwamen aan ’t Casteel subijt,
daar zijnen Lief met haar Beminden zaten onder Trouw,
Dat bragt haar in den rouw.
In ’t midden van de nagt,
Trok hij in de Poort met magt
hij gaat terstond in ’t midden van de Zaal,
en in zijn hand een vervloekt blanke Staal;
daar hij die schoone Blom,
die aldaar zat met haare Bruydegom ,
En sprak haar aan geheel verbolgen,
O gy valsche Vrouw!
Gij wist ik het wreeken zou.
Nu zal ik mijn gemoed,
gaan koele met het Bloed,
Van uwen Bruydegom en Serviteur,
Daar gij voor mijn sluijt uwes Herden-deur,
Met lost hij zijn Geweer,
en schoot haar Bruydegom voor haare voeten neer,
nu zal ik u Ouden Vader leeren,
dat de liefde zoet,
word razend en verwoed.
Geen Bidden of geklag,
de Iuffrouw baten mag,
zy vald voor hem daar op de Kuyen blood,
de Traanen vloden op haar Wangen rood,
Spaard dog mijn Vader lief:
houd mijn voor uw dienstmaagt en gerief,
hij als een Leeuw had geen ontfermen,
schoot haar Vader neer,
en sturf zo in den Heer.
Zo trotze Maget teer,
voeldoet nu mijn be-

geer,
Mijn Minnelust die moet nu zijn geboed,
Al was gij een Prinsses van Edel bloed,
Als hij dit schoone pand,
nu had onteerd als een Tijran o schand:
toen heeft hij haar Ionkhert doorsteeken,
dat haar Edelbloed,
Daar stroomde met ‘er spoed.
Doen hij haar had verkragt,
en tot ´er dood gebragt,
toen roofden hij veel kostelijk Iuweel,
Hy sloot de deur en vensters van ’t Casteel,
Voorts stak die booze Tijran,
het Casteel aan vier hoeken in den Brand,
maar God die zal het Moorden wreeken
al vlugt hij met schand,
Al in een ander Land.
Maar God die al het kwaad,
noijt ongestraft en laat,
want door het ligten van de fellen Brand,
raakte in roer terstond het gantsche Land,
veel volk kwam by een,
en veel Soldaten kwamen op de been,
die haar vervolgden ende kregen:
en sloegen ’t alles dood,
de Moorders kleijn en groot.
Spiegeld u Iongen Ieugd,
en schikt u tot de deugd,
besmet geen Maagd want ’t brengt veel lijden in,
al is het vrijen zoet in ’t begin,
Gy dogters en Ionkmans,
Besluyt de Trouw eer dat verkeerd de kans,
want ziet de Liefde baard groot lyden,
Hoe is de mensch verblind,
Die hem niet wel verzind.

Het droevig Uyt-eynde der Liefde.

Voys: Van de Blauwe Vlag.

DE Liefde met een zoet genugt,
Baard zo menig droef gezugt,
Gelyk ik zal verhalen,
Van een Koopmans Zoon verstaat,
In de Rotterdamse Palen,
Die een Dogter Minne gaat.
Deze Dogter met ‘erspoed,
Was een Linne nayster zoed,
In zijn Vaders huys wild letten,
Diende zy voor Kost en Loon,
Maar op hy zyn zinne zetten,
Op dees Eerbaar Maget schoon.
Hy sprak tot haar menigmaal,
Met een min-

nelyke taal,
Schoonste die daar leeft op Aarden,
‘k Kom u bieden aan myn Trouw,
Mogt ik schoone Blom vol waarden,
Uw genieten tot mijn Vrouw.
Zy als een Eerbaare Maagt,
Sprak tot mijn geen Liefde draagt,
Steld op mijn dog niet u zinnen,
Ik en heb niet als myn eer,
Gaat een Ed’le Dame minnen,
Want gy zijt een Magtig Heer.
Deze Jonker reyn van Min,
Sprak myn overschoon Godin,
Late wij t’zaam vereenen
Tot de dood ons leven scheyd,
Daar ’s een Ring met zeve Steenen,
Tot een blijk van trouwigheyd.
Deze Maagt door Min bevaan,
Heeft zijn Trouw in in liefd’ ontfaan,
Zy omhelsden met haar beyde
toen malkander met genugt,
en zy zwoeren noyt te scheyden,
Waar op zy van hem raakt Bevrugt.
Heeft zijn Vader doe gevraagt,
om te Trouwen met dees Maagt,
Vader wild u niet verstoren
Laat het wezen dog u zin,
Want ik heb haar Trouw gezwooren,
en gekregen tot de Min.
De Vader sprak zeer obstinaat,
Neen ik dit niet toe en laat,
‘k Zag u liever voor myn oogen
Met een Strop om uwen keel,
eer ik dit oijt zal gedogen,
Kiest een Ryker tot u deel.
Vader als het wezen kan,
Laat het dog geschieden dan,
Laat ons Trouwen t’onzer baten,
en ons schanden dog behoed,
Want ik zal haar noijt verlaten,
Zy draagt van myn Vlees en Bloed
De Vader met een looze grond,
Sprak gy

moet van hier terstond,
Na Muscovie toe varen,
neemt daar u Negotie waar,
Als gij 's Huys komt van de Baren,
Zult gy Trouwen met malkaar.
De Jonker met een goed bescheyd,
Heeft dit aan zijn Lief gezeyd,
Die daarom droefheyd ging toonen
Dog hij sprak met goede moed,
Daar zijn duyzend Goude Kroonen,
en een Brief al met mijn Bloed.
Zy was daar niet mee te vree,
Sprak lief laat ik Varen mee,
en zy gingen overleggen,
Haar in 't schip te bergen dree,
Zonder ymand iet te zeggen,
tot zy diep waaren in Zee.
't Schip voer uyt de Maas zo voort,
Na Muscovien dit aanhoord,
dog de Zee met Storm en Winden,
bragt haar op een Klip aldaar,
dat het Schip in 't kort verslinden,
En zy all' in doods gevaar.
't Volk kwam te nauwernood,
nog te Land met Sloep en Boot,
dog de Koopmanszoon verheven,
Is op Gods genade heen,
op een Plank in Zee gedreven,
met dees Maget vol geween.
Na twee dagen teyd zeer klaar,
Wierden zy het Land gewaar,
In Muscovien wild weeten,
Kwamen in een Bosch te Land,
daar zy zogten na wat eeten,
't Geen haar diend' tot onderstand.
Als zy zijn in 't Bosch gegaan,
kwamen daar twee Beeren aan,
droefheyd zag men hier gebeuren
want dees Beeren als verwoed,
Gingen deze Maagt verscheuren,
Dat dees Jonker treuren doet.

Hy schreef doar op staande voet,
Eenen Brief al met zijn Bloed,
met het Opschrift daar beneven
Waar in dat hij schuld en al,
Aan zyn Vader klaar gaat geven,
Van dit droevig ongeval.
Hy neemt daar een kort besluyt,
Ook te sterven om zijn Bruyd,
Trekt de degen van zijn Zeyden
stakze in zijn Iongerhert,
Waardoor hij in korte Teyden,
van de dood verslonden werd.
Een Pelgrim kwam daar voorby,
Vond dees Brief nog aan zijn Zy.
Gingze tot Muscou bestellen
en van daar op Rotterdam:
Aan zyn Vader die met kwellen,
de droeve teyding doe vernam.
Deze Koopman dit gelooft,
wierd van zinnen heel berooft,
dat hy weijgerde de gratie,
aan zijn Zoon tot d'Egte Trouw,
en heeft hem uyt disperatie,
gaan verhangen aan een Touw.
Hier kan yder geven agt,
wat de liefde heeft voor kragt,
als twee Herten t'zaam vergaren,
Door de liefde reijn van aard,
Ouders wild haar laten paren;
Eer 't weerhouden droefheyd baard.

De Nieuwe Wafeltjeskraamer, of de Vermakelyke Avonturier

Op een Nieuwe Wys: of kan gezongen werden op de wys: dag Savojaardze Meisje.

DAer is een Vent gekomen,
Met Waveltjes te koop;

Wie zou daer niet van droomen?
Hij had een heele hoop:
Veel Volk quam te zamen,
Hy riep een keer drie, vier,
Voelam Plaisier de Dame, Voelam &c.
2. Hy quam by een Mooij Meisje,
Hij zeij mijn Liefste Kind:
Jou poezele blanke Vleisje
Dat werd van my bemind,
Zeg mij hoe is uw name:
Bent gij geen Kamenier;
Voelam Plaisier de Dame, Voelam &c.
3. Wat mag die Vent al praten,
Sprak zy of is hij Gek;
En dat hier op de Straten,
Ik zeg dat gy vertrekt;
Gij hoorde je wat te schaeme,
Jou onhebbelyk Dier;
Voelam Plaisier de Dame, Voelam &c.
4. Hoe komje me zoo veragten;
Je bent een rare Meid;
Ik had andere gedagten;
Maer ziet ik ben misleid,
En ik ben wel bekwame,
Al was ’t een keer drie, vier,
Voelam Plaisier de Dame, Voelam &c.
5. Bent gij der zoo een kwantje;
Sprak ‘er dat Meisje zoet:
Ik waeg met jou een Trantje,
Met dat je ’t stilletjes doet,
Kom gaene wy dan zaeme,
Ik woon niet ver van hier;

Voelam Plaisier de Dame, Voelam &c.
6. Zoo zijn de Meisjes alle,
   En het is al maer praet,
Zij houw zo graeg van ’t malle,
   En valle strak op haer plat,
Je hoefje maer niet te schame;
   En maken ook geen getier,
Voelam Plaisier de Dame, Voelam &c.

Een Vermakelyke Droom.

Op een Aangenaame Wys.

IK droomde laast by nagt,
Dat Zimon onverwagt,

Mijn geliefde kwam spade,
Met een aangename schat,
Die zy in haar handen had.
Sy zy daar is mijn vreugd,
Dat mijn Jonk hert verheugd;
Dat doen ook al mijn vrinden,
Op alle plaatzen binden,
Maar als gy denken kund,
Alleen uit deezen bond.
Hier telt een knegt vier of vyf,
Ja tot een tydverdrijf,
Laat allerhande keelen,
Geluyd van vrye zeelen,
Gestadig bij uw zijn,
Zoo drinkt verschiet van Wijn.
Verlaat voor al geen Vrouw,
Ja door den Egten Trouw,
Die boven alle Sieltjes,
Die aangename Fieltjes,
Verheugen uwen geest,
Een reine Bacchus feest.
Dit sprak mijn Zimon aan,
En was met vreugd belaan;
Begon van spijt te watertanden
Greep toe met by haar handen,
Naar die aangename schat:
Die zij in haar handen had.
Komt hij even in het Land,
Met Bloempjes fraay beplant,
Koop ossen en koop koeijen,
Koop Hoendertjes om te broeijen,
En koop ook Paarden mee:

Ten minsten een stuk of twee.
Dus ben ik weer ontwaakt,
Ia alles kwijd geraakt,
Myn Huyze en myn Erven,
Myn verstant raakt aan 't zwerven,
Myn Paarde en mijn Koe,
Liefje ik weet niet waar na toe.
Maar boven al mijn Wijf,
Dit vrolijk tydverdryf,
Dat wierd my ook ontnomen,
Ik dagt wat drommels droomen,
Is dat niet wonder raars,
't komt uit de Koe zijn naars.
Myn beste zwarte Koe,
Stont na mijn rustplaats toe,
Begon zijn staart te slingeren,
Bestruysde by mijn vingeren,
Mijn Paarden en myn Koe;
Liepe ik weet niet waar naar toe.

Nieuw lied, van een Ruiter en een aardig Meisje.

Stem: Wy wenschen u geluk o Vorst.

Mijn hert is voor altyd voorzeid,
Ken een zoo schoone maegd,
Die my beneemt mijn vryigheid
Daer zy haer roem op draegt;
Maar zij is ook met min doorwond,

om dat ik kus haer rooder mond,
Zomtyds zomtyds, zomtyds.
Mijn lief die komt dikwils by my,
Dan zyn wij met ons tween;
En zit wat aen mijn groene zy,
Veel kusjes ongemeen:
Maer haestig moet zy weer na huis
Dat is voor ons een droevig kruis;
Zy gaet, zy gaet, zy gaet.
Dan hebben wij wel braef gekust,
Maer dan moet zy weer heen.
ons minnebrand blyft ongeblust,
Wy moeten zyn te vreen,
Tot dat nog eensjes komt die dag,
Dat men malkander kussen mag:
Myn lief, myn lief, myn lief.
Die hoop die blyft myn altoos by,
Dat ik eens Triomfeer;
Daer was geen blyder dag voor my,
Als ik kreeg mijn begeer,
Dan heb ik in 't wagten geen verdriet,
Als my maer eens myn wil geschied,
Ik hoop, ik hoop, ik hoop.
Laet ons dan wagten na die tyd
Met een geduldig hert,
Als wy eens door Gods goedigheid
Bevryd zyn van die smert,
Dan blyf ik by u voor altyd
Als ik met vreugd myn Schaepjes weid,
In 't groen, in 't groen, in 't groen
Dan leven wy in eer en deugd,
Als twee getrouwde lien,

Wy wenschen dat wy met vreugd
Dat uur haest mogen zien,
Dan leven wy regt met malkaer,
Als een verlieft vereenigt paer,
In min, in min, in min.

De Minnaar verwinnaar.

Voys: Een Gryzaard vol van min.

‘k GIng in deeze Morgenstond
Met Hagenroosje wandelen,
Langs ’t weelig klaverrond,
Om van myn min te handelen:
Ik Vond haar niet straf,

Des ik haar gaf,
Myn mooye tierelierelier ,
Myn mooye toereloereloer,
Mijn Herdersstaf.
Myn stafje greep zij aan,
Ik drukten haar heel teder,
Wyl ik haar borst zag gaan,
Al zagjes op en neder,
Ik gaf haar toen,
In ’t jeugdig groen,
Terstond een tierelierelier,
Terstond een toereloereloer,
Terstond een zoen.
Toen kusten zy my weer,
Met hare malsche lipjes:
Terwijl ik meer en meer,
Haar blanke toverklipjes
Bewegen zag,
‘k zei Engel, ag;
Hoor eens mijn tierelierelier,
Hoor eens mijn toereloereloer,
Voor mijn geklag.
Ik heb u menigwerf,
Mijn trouwe min gezworen:
Een min, waarom ik sterf,
Zo gij die nog wilt smoren:
Hoe menig lied
Speelde ik u niet.
Op ’t Herders toereloereloer,
Op ’t Herders riet.
Hoe menig droeve zugt,
Verzeld van bittere klagten

Zijn wel mijn ziel ontvlugt,
Bij dagen en bij nagten:
‘K zag mijn getreur,
Gesteld te leur.
Vlak voor uw tierelierelier,
Vlak voor uw toereloereloer
Vlak voor uw deur.
Hoe dikwijls, Hagenroos:
Gaf ik u de eerste bloemen
Uit Floras marmre doos:
Waar op Natuur kon roemen!
Ia nog bood ik
Aan u met schik:
Mijn beste tierelierelier,
Myn beste toereloereloer,
Mijn beste strik.
Zy zei ’t is waar ‘k beken ‘t
‘K heb u lang opgehouwen,
Schoon gij ’t onwaardig bent
Men moet niet ligt vertrouwen;
Die spreuk is nut,
Zo ik niet dut;
Kom in mijn tierelierelier,
Kom in mijn toereloereloer,
Kom in mijn hut.
Wij gingen zoetjes heen
En traden t’saam’naar binnen,
Wijl zy my wel te vreen
Beloofde weer te minnen.
Sy kreeg ter sluik,
Dan onder ’t luik,
Een fraaije tierelierelier,

Een Nieuw Liet.

Op Een Aangename Voys.

HY koopter niemant Kristelyne brille,
Voor blinde kippe die niet kenne zien,
Komt by myn kraam want een faam zoo hier myn naam,
Nog nimmer uit geblaasen na dat ik beraam.
Balletjes om de baarde mee te vryven,
Oly de sassemeyn by de flessies vol,
Ook Gespes trant, ront vier kant abondant,
Haaken en Oogen en Kuryeuse Kouseband.
Santloopers om de tyd mee op te salveeren,
Kurketrekkers van het fynste staal
Snuyfdoose schrik Tin en Blik, even dik,
Korasie dan Liefhebbers want ik wagt goet schik,
Penne die heel feyntjes zyn versneede,
Poejer al zo wit en fyn als poppe stront,
Ook Naaysters schaar, hy zie daar kyk het maar
Gesleepen by een Waal te Haarlem op het Spaar
Ook heb ik Domppertjes en Kaarsesnuyters
Koopere proffytertjes voor de zuynigheyd,
Ook Naalde goet o gans bloed, als gy moet
U kouse stoppen tot verwarmeng van u voet,
Ook heb ik Spiegeltjes zoete lieve meysjes,
Die gy kunt draagen in u sak,
Ook ranskeljaar dill kaat als gy praat,
Met u beminde dan ruykt gy als een pravaet

Ik heb Balletjes voor de witte muylen,
En slaap Bolle voor een duyt het stuk,
Ook potloot pen ik beken, dat geen her,
Sal zeggen dat ik een vermaarde kramer ben.
A.B. Boekjes om verstant te krygen,
Malle mooye boekjes voor een domme droes,
Ook pype doos voor Maatroos wort gy boos,
Dan sal ik u wat anders zeggen voor een poos
Naalde kookers houte en Evore,
Die wel bekeken maggen zyn,
Ook spelde zyn glat en reyn groot en kleyn,
Penne messe Intkokers die met blik beslagen zyn
Fluytjes Tromppetjes en houte rammelaartjes
Hoedeschuyjers van het fynste stryp,
Ook Grense net van potret vrinde let,
Om kinderen bang te maaken en te jage na be
Ook heb ik halsbant voor alderhande hande
Slootjes om te hangen aan tessooi,
Dat knegt nog meyt buytens tyd niet ontblyd
Dan uwen kunst die daar in verborgen leyd.

Nieuw Lied, of het Beklag van den Haas.

Op een zeer aangename Vois.

DAt arme Haesje in ’t Groene Wout
dat Word verlaegd al door het hout,
voor al

De Edellieden,
Soo moet het vlieden,
Wel is hy niet een onnoozel dier,
Ter Weereld en vind Hy tog geen pleizier.
Hy eter niet als Gras van groen,
wat kan Hy dan minder schade doen,
Als met de groene Bladen,
om hem wat te verzaden,
En drinkt Eens op zyn pleizier,
Schoon Water uyt een Klaer Rivier.
De digte haag en het groene wilt,
dat is zyn Toevlugt en zyn schilt,
Daar gaat hy met lusten,
Neder legge ruste
hy maakt zijn beddetje klein Aldaar,
onder den blaauwen Hemel klaar.
Dat is een onnozel dier,
Prinsse en Grave etent met plaizier.
De jagers die zoeken hem zoo te vaan
veel Honden jagen hem agter aan,
in Bosse en in hoeken ,
En zy na hem zoeken,
Sy bennen op hem zoo zeer verwoed,
En dorsten na zijn onnoozel bloed.
Dan loopt hij den berg op zeer snel,
hy wagt hem voor de honden fel,
Maar in ’t nederdalen,
Zy hem agterhalen,
zy vange hem met soon Groot gewelt,
denkt eens hoe dat beesje dan is ontsteld.
Wel als de honden hem hebbe gevaen,
dan zegge zy wiens honde hebbe het gedaen,
den Eene zegt de zyne,
den andere zegt de mijne,
Maar wie het gedaan heeft ofte niet,
dat arme Haesje is in het verdriet.
Als den haas is in ’t verdriet,
Dan komt hy op een Koonings Fesiet.
Sij loeren op hem zoo zeer,
Sy scheuren en zij

Breken zijn lede teer,
Sy brommen en zy morren
Zy gromme en zy knorre,
zy ware op hem Zeer verstoort,
en door de honden wiert hy vermoord.
Den valkenier is mee in het veld,
hy isser ook Een jagers held,
hy is daar met zijn Valk,
Die polenke schalk,
loopt het lant door kruisse heen En weer,
het arme haasye heeft geen schuilplaats meer.
Den valk ziet men in het lant,
en hij verspiet hem aan alle kant,
kan hij hem vast krygen,
hij zal het niet laten blyven,
het is voor hem Zoo een grooten eer,
voor Koning Prins of vos Of beer.
Hy word gevangen met valk of hont,
Hy op een Koning tafel komt.
Den havik al met zijn snelle schigt,
den valk Al met zijn scherp gezigt,
gaat hy hem daar voor meid,
zy gaan hem tog verspieden,
zy vangen hem met een stout bedrijf,
met bekken en klaauwen al in zijn lyf.
Den enen klauw in het lyf den anderen in het Sant
so staat hy genageld aan alle kant,
met klagen ende kermen,
dan schreeut hy og bermen
wraak ik ben een onnoozel dier,
Ter weereld heeft hy tog geen plaizier.
Hy pryst de ijagers van de ijagt,
die kome wel by dagen maar niet by nagt,
gelyk veel goede lieden,
die hem zoo verspieden,
met Strikke garen en nette groot,
Onnoozel zoo brengen zy my ter dood.

Daar word van hem veel moeite gemaakt,
om dat hy heel wat lekker smaakt
Ik arme haasye ik schep weer moet
Om dat word gegeten van het edel bloed,
Met hare Bankette,
zy myn op tafel zette,
en drinken eens een glaasye wijn,
wat kander dan nobelder zyn.
Hey is een diertje dat zoo wel smaakt,
tot Menschen behoeven is hy gemaakt,
in de pasteyen,
Sy hem doen berye,
Of een sou ie van zoo meenigerley,
van suiker of andere specery.
Hoe meenige Madam of Edele Juffrouw,
die drage mijn velletje ook voor de kou,
om handen om arme,
om alles te verwarmen
wat Draagd ter meenige mooyen hoet,
al van de Myn haartje zagt en goed.
Den Haas is raau en gezwind,
hy word gevangen met brakke en wind.
Oorlof gy jagers van het groene wout,
wel Als gy hebt gegeten van mijn haze bout,
Da Lustig wilt eens drinke,
en wilt dan om denke,
ter eren van dat Haasje jent,
Hier hoorte nou zyn Testament.
Hy plegt te loope in ’t groene veld,
sijn hertje dat was altyd ontsteld,
daar stont hy te klage,
Al in de groene hagen
en dat al by een watervlied,
en hier besluit hy zijn verdriet.
Den Heer tegen de Kok.
O Sentum Sentum,
Akker ellementum,
Keertum en wentum,
Acketen tum,
En bren um,
Dat ik van middag vrentum.

De Engelse Matroos en Schipbreuk. door den zelven geleden

Een zingende Pantomime.

OG wat is mijn al overgekomen,
op mijn laatste togt die ‘k dee,
Ieder mensch zou daar voor schromen,
Zoo ‘k verhael hem deelde mee.
Nauwelyks waren wy gevaren,
Drie etmalen ver in Zee,
door een onweer op de baren,
brak de groote mast aen twee,
’t Schip dat rysde,
’t Schip dat daelde,
Eindelyk, kreeg het zulk een smak,
dat het op een klip verdwaelde,
en aan duizend stukken brak.
Toen was ’t mannen bergje luizen,
Swemmen was het alderbest,
Ik moest als een Eem verhuizen,
Die gestoord word in zijn nest,
Maar wanneer ik zwom door ’t water,
Ik zal nooit vergete,
dat haest een haey my met zyn snater,
In de Bor gebeten had,
‘k ben toen na de wal gezwommen,
en alzoo ’t gevaer ontstnapt
straks ben ik aan land geklommen,
en tot hier toe voortgestapt.
Wat zal ik nu gaan beginnen,
nat en koud in deze staat,
Maeg en beurs is schrael van binne
Ag hoe raak ik van de straat,
Soo de hospes nu wil borgen,
en maar tappen op crediet,
dan zo

ben ik buiten zorgen,
en ik denk om geen verdriet:
hoe geen zwarigheid voor deze:
heb ik daar de poen verteerd,
‘k wed hy zal zo boos niet wezen,
dat hy nou niet crediteerd.
‘k Heb de moed nog niet verloren,
hei Couragie dat is gang,
Sagt den Hospes mogt het hooren,
die zong wis de Babok zang,
Scheerje wilt van hier vertrekken,
of ik zelje op u pens,
Met een bezemstok toedekken,
dat je lykend na geen Mensch daar is ’t wijf,
die is veel zagter,
Bloed ze heeft my in de neus,
‘k wedze mijn roept aanstonds agter,
Hei daar geeft ze reeds de leus.
De Waardin zingende tegen Piet.
Wel Diend wat ’s u begeer,
wel vriend wat ’s u begeer,
Maakt haast my dat te zeggen,
want ’t volk hier binnen wagt my daer,
ook heb ik niet lang tyd myn vaer,
hoe ziet gy zoo bedroeft en naer,
komt zegt my maer.
(Piet)
Wel hoe nou Juffrouw Griet,
wel hoe nu Juffrouw Griet,
hebt gy my zoo vergeten,
Besie myn wel kend gy my niet,
Ik ben you ouwe klant you Piet,
die hier veel geld spandeerde en griet heugt het u niet.
Griet tegen Piet.
Gy Piet ik zag u nooit,
Gy Piet ik zag u nooit
So arm en zo pover,
Ik loof you geld en goed
verhoerd verspeeld als gy meer doet,
Daarom gaet maar van hier heel zoet,
Jou naakten bloed.
Piet.

Wel Griet wat praet is dat,
Wel Griet wat praet is dat,
Is ’t ernst of is ’t gekken
Ik zeg dat ik niet wil dan hier
voor dat ik spreek you Man of Knier
Sa tapt terstond een kan oud bier,
en roept heur hier.
Griet.
Wel schoft nou wil ik niet,
wel schoft nou wil ik niet,
Mijn Man of knier gaen roep:
Gy zult niet komen in myn huis
Ik merk jij hebt geen munt nog kruis,
daarom maakt hier geen gedruis,
Weg naa te luis.
Piet.
Weest dog zo haestig niet,
weest dog zo haestig niet,
‘k zal u myn reis verhalen,
maer zy is doorgegaaen heel quaed:
en laat myn staan hier op de straat,
maar wie komt daar in wit gewaat
Ha ’t is mijn maat.
Zyn Maat geeft hem Geld, en zy gaan samen
in de Herberg, daar Piet toen welkom was,
en zong met een Glas Wyn het besluit.
Laat ons vrolyk zijn:
by de Meisyes en de frisse Wyn,
het wakker aan ’t Glas,
grypras Lustig aan,
Laat de wijn na binnen gaan.
kom schenkt eens in,
En klinken wij verheugt van zin.

De hoopende minnaar.

Stem daar de zil’vre Waterstroom.

Beminnelijk beeld, vergode Siel,
Aardschengel, hemelsch Mensch

Gy, die al lang myn oog beviel,
Klimeen, verhoor myn' wensch,
  Aanschouw een' Minnaar, wiens gemoed,
De alkweekende Natuur,
Har grondig in u hulde doet,
En eerbied uur op uur.
  Mogt gy, in Iunoos heilig dal,
Zijn zuivre minnesmart
Eens door een' zoeten hemelbal,
Verzagten aan zyn hart!
  Mogt ik eens met myn Lief klimeen,
De streelster van myn' zin,
In Hymens huwlykstempel treen,
Triomf! zong dan myn min.
  'k Zag dan herschapen ieder zugt
In eenen minnelust;
En voor elk klagtje, dat de lugt
Thans vult, wierd dan gekust.
  Dan wierd my Nektar van de Goon
In Paf s Heiligdom,
Op 't Lauwren donsbedde aangeboon,
Door Venus blyden Drom.
  Wat zie ik! lagt myne Engelin;
o Onuitspreekbare vreugd,
Zy lonkt my toe: reeds zingt myn min
Triomf, wyl ze is verheugd.

Een Nieuw Liet.

Op een Aangename Voys.

WAt 's een Scheepje zonder Roer,
Wat is een mooy Meysje zonder Man.

Mooye Scheepjes hebben roeren,
Mooye Meysjes zyn meest hoeren,
Van hy sa sa
Ik durf niet zeggen neen nog ja.
Wat is een Scheepje zonder Swaard,
Wat is een mooy meysje zonder man,
Mooye Scheepjes hebben Swaarden,
Mooye Meysjes zyn hoog van Waarden,
Van hy sa sa.
Wat is een Scheepje zonder Mast,
Wat is een Mooy Meysye zonder man,
Mooye Scheepyes hebben Masten,
Mooye Meysyes laaten haar tasten,
Van hy sa sa,
Wat is een Scheepye zonder touw,
Wat is een Mooy meysje zonder man,
Mooye Scheepyes hebben touwen,
Mooye Meysyes laaten haar trouwen,
Van hy sa sa,
Wat is een Scheepye zonder zeyl,
Wat is is een Mooy Meysje zonder man,
Mooye Scheepyes hebben Zylen,
Mooye Meysjes laaten haar pylen:
Van hy sa sa,
Wat is een Scheepje zonder Blok,
Wat is een Mooy Meysje zonder man,
Mooije Scheepjes hebben Blokken,
Mooye Meysjes kunnen wel jokken,
Van hij sa sa,
Wat is een Scheepje zonder spriet,
Wat is een Mooy Meysje zonder man,
Mooye Scheepjes hebben sprieten,

Mooije Meijsjes laaten haar schieten,
Dan hij sa sa,
Wat is een Scheepje zonder Raa,
Wat is een Mooij Meijsje zonder man,
Mooije Scheepijes hebben Vloete
Mooije Meysjes laaten haar Zoene,
Van hij sa sa,
Wat is een Scheepje zonder vlag,
Wat is een Mooij Meijsje zonder Man,
Mooije Scheepjes hebben vlaggen,
Mooije meijsjes kunnen wel laggen,
van hy sa sa,
Wat is een Scheepje zonder stuk,
Wat is een mooy meysje zonder man,
mooije Scheepjes hebben stukken,
mooije meysjes houden van Plukken,
van hij sa sa,
Wat is een Scheepje zonder Luyk,
Wat is een mooij meijsye zonder man,
Mooije Scheepyes hebben Luyken,
Mooije Meijsyes houden van fluyten,
van hij sa sa,
Wat is een Scheepye zonder Ruym,
Wat is een Mooy Meysye zonder man,
Mooije Scheepyes zynder veelen,
Mooije Meijsijes laaten haar fireelen,
van hij sa sa.

Een Aardige ontmoeting, van een Jonkmanbuyt de Rotterdamse Poort, op Batavia.

Stem: Luystert toe gy Venusdieren.

Komt luistert vrienden met malkander,
Hoe dat ik lest ging om een wandel,
Buiten de Rotterdamse Poort,
Al na Hansjol was myn begeeren,
Om myn gezelschap te vermeeren,
En myn wat te vermaken voort.
Ik ben pas hallef weg gekomen,
Een Ocenbaey had ik vernomen,
Pagaide my van agte en in:
Een mooy mestiesje boven maten,
En haren tyd zogt te vermaken,
Al met een Jongman na haar zin.
Zo dra zy myn voorbij passeerde,
En ik haar reverentie dede,
Juist rookten ik een Pijp Toebak:
Sij zeid' Sinijoor zende mij bonkes:
Daar op schoot zij mij minnelonkijes,
Haar' bonkes zij aan mijn pijp op stak
Zei zei fris ijonger Held geprezen,
Waar gaat gij wandelen dus alleene!
'k Antwoorde Monije naer Hans ijol,
Daar mijn gezelschap mijn verwagten,
Monije ik zou myn gelukkig agten,
Als myn gezelschap u dienen kan
Jongman gy doet myn presentatie,

U her gelaet staet in myn gratie:
Kom treed wat in mijn Orenbay,
Sij rijkte mijn haar sneeuwitte handen,
Die ik al met een kus ontfangde;
Sij plaatste mij nessens haar zijde neer.
Schoof haar Gordijnen toe ter degen,
En zoo de Punt Hans ijol passeerden,
Pagaride zoo na Slingerland:
Maar onderwijle vol minnekoortse,
Gaven malkander minnevoedsel,
Tot dat wij quamen aldaar aan ’t land
Een herdertije met persiaense wijnen,
Daar toe wat mangelen en rozijnen,
Die liet zij komen aldaar aan ’t Land,
Sij liet wat Oestertjes kommanderen,
’t Was op de gezontheid van haar man.
Ik zei schoon kind ik zal u verwagten
Maar hier schiet iets in mijn gedagte,
Is uwe man nog ver van hier,
Hij is na Persia toe gaan varen,
Voor Opper Stuurman door de baren,
Wij schromen niet voor die nobele quant.
Zy bragt mij daar in haar Salette,
Daar ging zij mijn een stoeltje zetten,
Sij deed ontkleden haar Tabaeij,
Haar baeijtjes fyne zag men daar schijne,
Twee Tepeltijes rood als een Robijne,
’t Scheen of het Diana zelver waar.
Twee volle Borstijes appelronde,
Sag ik vermarmert met verwonder,
met adertijes als hemels blauw:
Dus zag ik voor mijn beene zwieren,

haar oogjes brande vol minnen vieren.
Zij vielen op mijn als een hemels daeuw.
Zij deed haer slaven gaan na buiten,
En haar vertrek wel vast toe fluiten,
Sij omhelsden mij met een zoen:
haar beentijes om de mijn gestrengeld,
Soo vogt ik met dien zoeten Engel,
mijn Broek Pistooltije dat brande los.
Ik schoot op haar zo menigmalen,
maar zij mij rijkelyk betaelde,
Ik had volbragt dat Vrouwties wil:
Den dag quam aan en wij moeste scheide
Op Roemerleke zy my geleide,
Nam ik afscheid van dat zoete Lam.
Oorlof Cassaters die zou Trouwen,
En thuis laten een Jonge vrouwe,
Al op het schoon Batavia;
Een ander bluster zyn minnelusjes,
Want het zijn zulke warme Susjes,
Vergulde horens ije dragen moet.

Register

A

ALs Donker Duyster was verdwene. 44

B

Beminnelyk Beelt. 88

D

Die te Luy is om te Werken.	17
De Blaauwe Vlag die Waayt.	21
Daar was een Magetje vol benouwe.	47
De Liefde met een zoet genugt.	69
Daar is een Vent gekomen.	72

E

Eylaas ik mag met regt wel Zegge.	18
Een Ryke Graaf in zyn Bosgasie.	60

G

‘k Ging in dezen Morgenstond.	78

H

Hoe lang is ’t Wel O Schoonste Julia.	63
Hoe Arme Haasie.	82
Hy koopt niemant Kristelyne brille.	81

I.

Ik Heb wel reden om te klagen.	10
Ik Droomde Laastmaal op een Nagt.	26
In Amsterdam wil ik wel zyn.	41
Ik Vryde een Myssie Teer.	53

K.

Komt Vrinden Luystert met Malkander.	92

L.

Lustelooze Maagd.	37
Lieffelyke Herderin.	56

M

Men hoort den Amstel Schouwburg pryzen	3
Meysje wilt gy met my Trouwe.	6
Myn Hert is voor altyt voorzeyt.	76

O.

Onder het Groen Geboomt.	8
Onlangs ging ik om wat Baarssies.	31
O Ziel verrukten Avontstont.	50
Og wat is myn over gekoomen.	86

W.

‘k Wiert in een Frisschen Morgenstont.	4
Wysye ik wouye wel rys zoene.	12
Wat Vreugd wat Geur wat aangenaamheid.	14
Wat is de Liefde Blind.	64
Waar is ’t Fortuyn nu Ras.	22
Wat is een Scheepje zonder Zeylen.	89

Z.

Zeker vyf Sestiende Zussie. 13